

การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับ
พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551
ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ

โดย
นางสาวนิภาพร วันพิรุณ

สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข
ปี พ.ศ. 2566

หัวข้อศึกษา การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ

ผู้ศึกษา นางสาวนิภาพร วันพิรุณ

หน่วยงาน สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ปีงบประมาณ 2566

บทคัดย่อ

การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ และเพื่อศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 ดำเนินการสำรวจข้อมูลโดยศูนย์สำรวจความคิดเห็น นิต้าโพล ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในเดือนมกราคม 2565 ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในประเภทของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) กลุ่มประชากรเป้าหมาย คือ ประชาชนทั่วไปที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 4,005 หน่วยตัวอย่าง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครอบคลุมสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 1 - 12 และสถาบันป้องกันควบคุมโรคเขตเมือง โดยศึกษาความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในแต่ละช่วงอายุของประชากร จำแนกเป็น 5 ช่วงอายุ ได้แก่ 1) อายุ 15 - 19 ปี 2) อายุ 20 - 24 ปี 3) อายุ 25 - 44 ปี 4) อายุ 45 - 59 ปี 5) อายุ 60 ปีขึ้นไป วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-way ANOVA) และการทดสอบหลังการวิเคราะห์ (Post Hoc Test) โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparisons) โดยวิธี Least - Significant Different (LSD)

ผลการศึกษาพบว่า ทุกช่วงอายุมีความรู้เกี่ยวกับเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นไม่สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ (มาตรา 29) น้อยที่สุดจากทั้งหมด 12 ประเด็น และเมื่อทำการศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำนวน 12 ประเด็น จำแนกตามช่วงอายุ 5 ช่วง พบว่า ช่วงอายุแตกต่างกัน มีความรู้แตกต่างกัน ใน 10 ประเด็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่

1. ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) (มาตรา 30)
2. ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก (มาตรา 27)
3. ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้ (มาตรา 27)

4. ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ (มาตรา 32)
5. ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. (มาตรา 28)
6. ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม (มาตรา 30)
7. ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ (มาตรา 31)
8. ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการเมามายจนครองสติไม่ได้ (มาตรา 29)
9. ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ (มาตรา 30)
10. ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28)

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ สำเร็จได้ด้วยดี ต้องขอขอบพระคุณสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่อนุญาตให้นำข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและดำเนินการศึกษา และขอขอบพระคุณผู้บริหารของสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บุคลากรสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมถึงกัลยาณมิตรทุกท่านที่อำนวยความสะดวกและสนับสนุนการศึกษาในครั้งนี้

ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะก่อประโยชน์ในการนำข้อมูลไปใช้ในการวางแผนการดำเนินงานควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การพัฒนามาตรการทางกฎหมาย รวมถึงการประชาสัมพันธ์ข้อกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ให้กับประชาชนได้รับทราบให้ตรงตามกลุ่มเป้าหมาย อันนำไปสู่การปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง และส่งผลให้การควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

นิภาพร วันพิรุณ

พฤศจิกายน 2566

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
สารบัญตาราง	ข
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 ขอบเขตการศึกษา	3
1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
1.5 นิยามเชิงปฏิบัติการ	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551	6
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้	19
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์	22
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	30
บทที่ 4 ผลการวิจัย	
4.1 วิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย	32
4.2 การทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย	37
4.3 การเปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย	39
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผล	49
5.2 อภิปรายผล	52
5.3 ข้อเสนอแนะ	55
5.4 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป	56
บรรณานุกรม	57

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ	32
2	จำนวนและร้อยละของการรับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ	33
3	จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ	34
4	แสดงการทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ	37
5	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง)	39
6	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก	40
7	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปั้มน้ำมันได้	41
8	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแสดงชื่อ หรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ	42
9	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น.	43
10	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม	44
11	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้	45

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
12	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการเมึนเมาจนครองสติไม่ได้	46
13	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์	47
14	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา)	48

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รายงานสถานการณ์การบริโภคเครื่องตี้อัลกอฮอลในสังคมไทย ประจำปี พ.ศ. 2564 โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจพฤติกรรมด้านสุขภาพของประชากร พ.ศ. 2564 (สพส.64) ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ประชากรไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 57 ล้านคนทั่วประเทศ มีนักตี้อัลกอฮอลหรือผู้ตี้อัลกอฮอลแอลกอฮอล์ในรอบ 12 เดือน ร้อยละ 28 คิดเป็นจำนวน 15,966,498 คน มีผู้ไม่เคยตี้อัลกอฮอลเลยในชีวิต ร้อยละ 56.95 และผู้ที่เคยตี้อัลกอฮอลแต่เลิกแล้วหรือเคยตี้อัลกอฮอลแต่ไม่ได้ตี้อัลกอฮอลในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 15.05 และสัดส่วนนักตี้อัลกอฮอลสูงสุดอยู่ในประชากรกลุ่มวัยทำงานตอนต้น (อายุ 25 - 44 ปี) ร้อยละ 36.53 สำหรับอายุเฉลี่ยในการเริ่มตี้อัลกอฮอลครั้งแรกของนักตี้อัลกอฮอลชายอยู่ที่ 19.56 ปี และนักตี้อัลกอฮอลหญิงอยู่ที่ 23.36 ปี ในส่วนของการกระทำผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอล พบว่า ประชากรไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป เคยพบเห็นการขายเครื่องตี้อัลกอฮอลให้เด็กหรือเยาวชนอายุก่อนเกณฑ์ขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนด (20 ปีบริบูรณ์) ร้อยละ 8.57 เคยพบเห็นโฆษณาหรือกิจกรรมที่แสดงตราสัญลักษณ์เครื่องตี้อัลกอฮอล ประมาณ 1 ใน 5 ร้อยละ 17.92 และการเคยพบเห็นโฆษณาหรือกิจกรรมการตลาดของเครื่องตี้อัลกอฮอลทางสื่อหรือสังคมออนไลน์ ร้อยละ 9.48 นอกจากนี้ ประชากร ร้อยละ 8.57 เคยพบเห็นการซื้อเครื่องตี้อัลกอฮอลในวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา และวันออกพรรษา และร้อยละ 13.87 เคยพบเห็นการซื้อเครื่องตี้อัลกอฮอลนอกช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. และเวลา 17.00 - 24.00 น. (รายงานสถานการณ์การบริโภคเครื่องตี้อัลกอฮอลในสังคมไทยประจำปี 2564, 2565)

นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอลร่วมกับศูนย์สำรวจความคิดเห็นนิด้าโพล ดำเนินการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอล ประจำปีงบประมาณ 2565 ซึ่งการสำรวจครั้งนี้ เน้นการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตี้อัลกอฮอลแอลกอฮอล์ เพื่อต้องการทราบพฤติกรรมการตี้อัลกอฮอล พฤติกรรมการซื้อเครื่องตี้อัลกอฮอล การคัดกรองและบำบัดรักษาฟื้นฟูสภาพผู้มีปัญหาจากการตี้อัลกอฮอล และทัศนคติ/ค่านิยมต่อการบริโภคเครื่องตี้อัลกอฮอล รวมถึงการรับรู้และปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอล พ.ศ. 2551 ความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอล มาตรการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอล และความคิดเห็นต่อสุรานอกระบบภาษี เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอลทั้งในเรื่องการเข้าถึง การขาย ตลอดจนการสร้างค่านิยมเพื่อลดการตี้อัลกอฮอล

จากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอล ประจำปีงบประมาณ 2565 ในหัวข้อของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้อัลกอฮอล พ.ศ. 2551 พบว่า

ในกลุ่มผู้ที่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 59.51 และไม่ทราบ ร้อยละ 40.49 โดยกลุ่มผู้ที่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ใน 3 ประเด็นมากที่สุด จากทั้งหมด 12 ประเด็น คือ ประเด็นการห้ามขายเครื่องตีแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28) ร้อยละ 92.84 รองลงมา ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตีแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) (มาตรา 30) ร้อยละ 90.30 และประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตีแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณ หรือชักจูงใจ (มาตรา 32) ร้อยละ 89.46

ในกลุ่มผู้ที่ไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 56.70 และไม่ทราบ ร้อยละ 43.30 โดยกลุ่มผู้ที่ไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ใน 3 ประเด็นมากที่สุด จากทั้งหมด 12 ประเด็น คือ ประเด็นการห้ามขายเครื่องตีแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28) ร้อยละ 91.58 รองลงมา ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตีแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) (มาตรา 30) ร้อยละ 90.81 และประเด็นห้ามขายเครื่องตีแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก (มาตรา 27) ร้อยละ 88.82

จากผลการสำรวจความคิดเห็นฯ ยังพบว่ากลุ่มผู้ที่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ และกลุ่มผู้ที่ไม่ตีเครื่องตีแอลกอฮอล์ ยังคงมีความรู้ ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ใน 2 ประเด็น คือ ประเด็นไม่สามารถขายเครื่องตีแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ (มาตรา 29) และประเด็นสามารถขายเครื่องตีแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. (มาตรา 28)

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2551 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน นับเป็นเวลา 14 ปีแล้ว แต่จากข้อมูลผลการสำรวจความคิดเห็นฯ ดังกล่าวข้างต้นยังคงพบว่า ประชาชนยังมีความรู้ ความเข้าใจที่สับสนอาจมาจากการที่กฎหมายมีการเปลี่ยนแปลงหรืออาจคล้ายกับกฎหมายอื่นๆ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการที่ประชาชนยังขาดความรู้ หรือมีความเข้าใจสับสนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 อาจนำไปสู่การฝ่าฝืนกฎหมาย อันก่อให้เกิดการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ตามมา ทั้งนี้หากประชาชนมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 อย่างถูกต้อง ซึ่งทำให้การควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ การป้องกันเด็กและเยาวชนมิให้เข้าถึงเครื่องตีแอลกอฮอล์เป็นไปได้โดยง่าย ผู้ศึกษาจึงสนใจนำข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 มาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อนำข้อมูลมาใช้ประโยชน์ในการขับเคลื่อนนโยบายการควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ให้มีความครอบคลุมมากขึ้น สามารถผลักดันมาตรการต่างๆ ได้ตรงกับกลุ่มเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น รวมถึงการประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสาร เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ได้ตรงและเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายแต่ละช่วงอายุต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

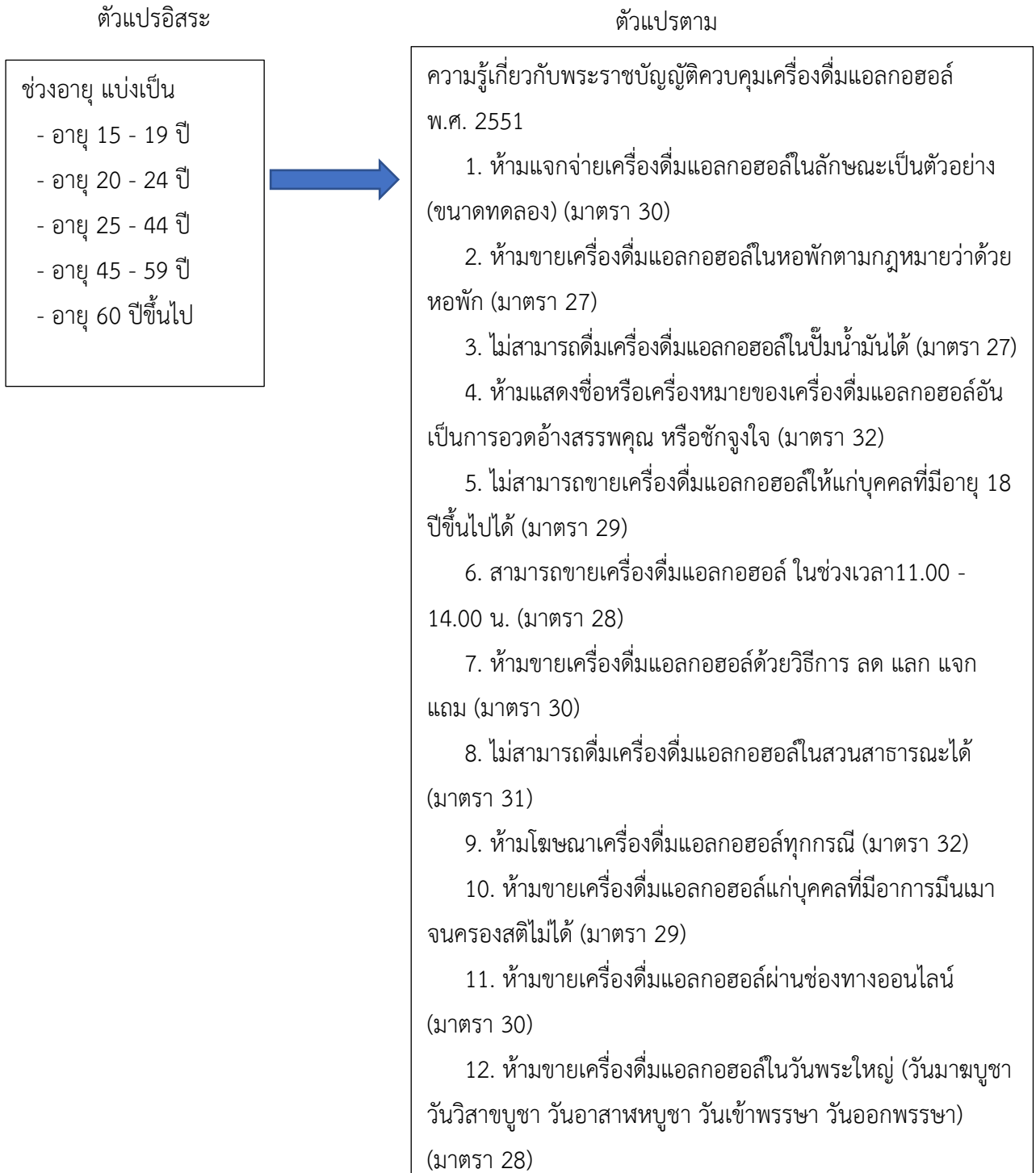
1. เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ

1.3 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 ดำเนินการสำรวจโดยศูนย์สำรวจความคิดเห็น นิต้าโพล ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในเดือนมกราคม 2565 ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในประเภทของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) กลุ่มประชากรเป้าหมาย คือ ประชาชนทั่วไปที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 4,005 หน่วยตัวอย่าง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครอบคลุมสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 1 - 12 ทั้งสิ้น 24 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ ลำปาง พิชณุโลก สุโขทัย นครสวรรค์ กำแพงเพชร สระบุรี นนทบุรี ราชบุรี นครปฐม ชลบุรี ฉะเชิงเทรา ขอนแก่น ร้อยเอ็ด อุตรธานี หนองบัวลำภู นครราชสีมา สุรินทร์ อุบลราชธานี ยโสธร นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี สงขลา ตรัง และสถาบันป้องกันควบคุมโรคเขตเมือง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร โดยในการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในแต่ละช่วงอายุของประชากร จำแนกเป็น 5 ช่วงอายุ ได้แก่ 1) อายุ 15 - 19 ปี 2) อายุ 20 - 24 ปี 3) อายุ 25 - 44 ปี 4) อายุ 45 - 59 ปี 5) อายุ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยทำการศึกษาระหว่างเดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2566

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ มีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

1.5 นิยามเชิงปฏิบัติการ

- 1) ประชากรไทย หมายถึง ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป
- 2) ความรู้ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 หมวด 4 การควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ในประเด็นสถานที่หรือบริเวณห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ประเด็นวัน เวลา และบุคคลที่ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ประเด็นวิธีการหรือลักษณะการขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ผิดกฎหมาย ประเด็นสถานที่ห้ามตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ และประเด็นโฆษณาเครื่องตี้มแอลกอฮอล์หรือแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นตี้มโดยตรงหรือโดยอ้อม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. หน่วยงานนำไปใช้เป็นข้อมูล เพื่อนำไปสู่การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและข้อกำหนดที่จำเป็นต้องสร้างความรู้ให้ตรงกับประชากรในแต่ละช่วงอายุได้
2. หน่วยงานสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูล เพื่อประกอบการกำหนดหัวข้อการประชาสัมพันธ์กฎหมายที่ตรงกับประชากรแต่ละช่วงอายุ

บทที่ 2

แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ ได้ศึกษา และทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551

พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2551 เป็นกฎหมายควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ฉบับแรกของประเทศไทยที่มีเจตนารมณ์ในการป้องกันเด็ก เยาวชน และประชาชนโดยทั่วไปมิให้เข้าถึงเครื่องตีมแอลกอฮอล์โดยง่าย

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“เครื่องตีมแอลกอฮอล์” หมายความว่า สุราตามกฎหมายว่าด้วยสุรา ทั้งนี้ ไม่รวมถึงยาคู ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“ผู้ตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์” หมายความว่า บุคคลที่ตีเครื่องตีมแอลกอฮอล์จนก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพร่างกายหรือจิตใจ โดยการตีนั้นมึลักษณะที่ต้องเพิ่มปริมาณมากขึ้น และเมื่อหยุดตีม จะมีการแสดงของการขาดเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในร่างกาย

“ขาย” หมายความว่า รวมถึง จำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า

“โฆษณา” หมายความว่า การกระทำไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็น ได้ยินหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ในทางการค้า และให้หมายความรวมถึงการสื่อสารการตลาด

“การสื่อสารการตลาด” หมายความว่า การกระทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขายสินค้า บริการหรือภาพลักษณ์ การประชาสัมพันธ์ การเผยแพร่ข่าวสาร การส่งเสริมการขาย การแสดงสินค้า การจัดหรือสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมพิเศษ และการตลาดแบบตรง

“ข้อความ” หมายความว่า รวมถึง การกระทำที่ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสง เสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้

“ฉลาก” หมายความว่า รูป รอยประดิษฐ์ กระจกหรือสิ่งอื่นใดที่ทำให้ปรากฏข้อความเกี่ยวกับสินค้าซึ่งแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรก หรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้าและหมายความรวมถึงเอกสาร หรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แห่งชาติ

“คณะกรรมการควบคุม” หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้ม

แอลกอฮอล์

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมควบคุมโรค

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด 1 คณะกรรมการนโยบายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แห่งชาติ

เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2558 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และ พ.ศ. 2558

เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2558 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 (ฉบับที่ 2) และ พ.ศ. 2558

เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2560 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 (ฉบับที่ 3) และ พ.ศ. 2560

มาตรา 5 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการนโยบายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แห่งชาติ” ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธาน กรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม และปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นกรรมการให้ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นเลขานุการ และให้อธิบดี และผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา 6 ให้คณะกรรมการมีที่ปรึกษาเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ประกอบด้วย

(1) ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

(2) ผู้แทนองค์กรที่เป็นนิติบุคคลซึ่งมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการรณรงค์เพื่อลดและเลิกการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ซึ่งเลือกกันเองจำนวนหนึ่งคน ผู้แทนองค์กรที่เป็นนิติบุคคลซึ่งมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการพัฒนาเด็กซึ่งเลือกกันเองจำนวนหนึ่งคน ผู้แทนองค์กรที่เป็นนิติบุคคลซึ่งมีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งเลือกกันเองจำนวนหนึ่งคน

(3) ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านสังคมศาสตร์ ด้านกฎหมาย และด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ ด้านละหนึ่งคน

การเลือกและการแต่งตั้งที่ปรึกษาตาม (2) และ (3) ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด
ให้นำบทบัญญัติมาตรา 11 มาตรา 12 มาตรา 13 และมาตรา 14 มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่งของที่ปรึกษาตาม (2) และ (3) โดยอนุโลม เว้นแต่อำนาจของรัฐมนตรีตามมาตรา 13 (3) ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ

มาตรา 7 การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้รองประธานกรรมการคนที่หนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม หากรองประธานกรรมการคนที่หนึ่งไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้รองประธานกรรมการคนที่สองเป็นประธานในที่ประชุม หากรองประธานกรรมการคนที่สองไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนนถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 8 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) กำหนดนโยบาย แผนงาน และการควบคุมเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์เกี่ยวกับมาตรการด้านภาษีรวมทั้งมาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ ตลอดจนการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์ เพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

(2) ติดตามประเมินผลและตรวจสอบการดำเนินงานตาม (1)

(3) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา 9 คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ให้นำบทบัญญัติมาตรา 7 มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานโดยอนุโลม

หมวด 2 คณะกรรมการควบคุมเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์

มาตรา 10 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการควบคุมเครื่องตีพิมพ์แอลกอฮอล์” ประกอบด้วย

(1) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ

(2) ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นรองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง ปลัดกระทรวงการคลังเป็นรองประธานกรรมการคนที่สอง และปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นรองประธานกรรมการคนที่สาม

(3) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงยุติธรรม ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปลัดกรุงเทพมหานคร และผู้จัดการกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ

(4) ผู้แทนองค์กรเอกชน จำนวนสามคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากบุคคลซึ่งได้รับการคัดเลือกจากองค์กรเอกชนที่มีวัตถุประสงค์มิใช่เป็นการแสวงหากำไร และดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับด้านการสนับสนุนและรณรงค์ให้มีการลดการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ด้านการคุ้มครองเด็กและเยาวชนหรือสตรี ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมีผู้แทนองค์กรเอกชนในแต่ละด้านไม่เกินหนึ่งคน ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนด

(5) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนสามคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านการแพทย์ จิตวิทยาหรือการสาธารณสุข ด้านสังคมสงเคราะห์ สังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์หรือนิติศาสตร์ ด้านการศึกษา การศาสนาหรือวัฒนธรรมโดยมีผู้ทรงคุณวุฒิในแต่ละด้านไม่เกินหนึ่งคน

ให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ อธิบดีกรมสรรพสามิตเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ และให้ผู้อำนวยการเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา 11 กรรมการตามมาตรา 10 (4) และ (5) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(1) มีสัญชาติไทย
 (2) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
 (3) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปีหรือเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(4) ไม่เคยต้องคำพิพากษาว่ามีความผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เว้นแต่พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

(5) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

(6) ไม่เป็นผู้ประกอบกิจการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือมีส่วนได้เสียในกิจการเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

(7) ไม่เป็นผู้ติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

มาตรา 12 กรรมการตามมาตรา 10 (4) และ (5) มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปีกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระในวาระหนึ่ง ให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ภายในเก้าสิบวัน ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา 13 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการตามมาตรา 10 (4) และ (5) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) รัฐมนตรีให้ออก
- (4) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 11

ในกรณีที่กรรมการตามมาตรา 10 (4) และ (5) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างลง เว้นแต่วาระของกรรมการจะเหลือไม่ถึงเก้าสิบวันและในระหว่างที่ยังมิได้แต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้กรรมการที่เหลืออยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้

มาตรา 14 ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการตามมาตรา 10 (4) และ (5) ในระหว่างที่กรรมการตามมาตรา 10 (4) และ (5) ซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา 15 ให้นำบทบัญญัติมาตรา 7 มาใช้บังคับกับการประชุมคณะกรรมการควบคุมโดยอนุโลม

มาตรา 16 คณะกรรมการควบคุมมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) เสนอนโยบาย แผนงาน และการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์เกี่ยวกับมาตรการด้านภาษี รวมทั้งมาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ตลอดจนการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ต่อคณะกรรมการ

(2) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับบรรจุกัญท์ ฉลาก พร้อมทั้งข้อความคำเตือนสำหรับเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ผลิต หรือนำเข้า

(3) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดเวลาขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ สถานที่ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ วิธีหรือลักษณะการขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ต้องห้ามสถานที่หรือบริเวณห้ามบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ และสิ่งอื่นใดที่ใช้เป็นการโฆษณาเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(4) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในการบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(5) เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการหรือรัฐมนตรีในการออกประกาศหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้แล้วแต่กรณี

(6) ให้คำปรึกษาแนะนำ และประสานงานแก่หน่วยงานของรัฐและเอกชนเกี่ยวกับการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ รวมทั้งการเสนอมาตรการในการป้องกันผลกระทบจากการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ตลอดจนการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(7) จัดให้มีหรือส่งเสริมและสนับสนุนการเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการให้แก่เยาวชนและประชาชนโดยทั่วไปให้เข้าใจถึงโทษและพิษภัยของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(8) เชิญข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น หรือให้จัดส่งเอกสาร หรือข้อมูล เพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(9) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือตามมติคณะกรรมการ

มาตรา 17 คณะกรรมการควบคุมมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงาน เพื่อปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการควบคุมมอบหมาย

ให้นำบทบัญญัติมาตรา 7 มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงาน โดยอนุโลม

มาตรา 18 ให้มีคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นประธานกรรมการ ปลัดกรุงเทพมหานครเป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกองบัญชาการตำรวจนครบาล ผู้แทนกรมประชาสัมพันธ์ ผู้แทนกรมสรรพสามิต หัวหน้าสำนักงาน ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสังคม ผู้อำนวยการสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาในกรุงเทพมหานครซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งหนึ่งคน ผู้อำนวยการ สำนักการศึกษา ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ และผู้อำนวยการเป็นกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนสี่คนซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ด้านสังคมสงเคราะห์ การแพทย์ จิตวิทยา และกฎหมายด้านละหนึ่งคน

ให้ผู้ว่าการสำนักอนามัยเป็นกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์กรุงเทพมหานครจะแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ในสำนักอนามัยไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

มาตรา 19 ให้มีคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์จังหวัด ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการ จังหวัดเป็นประธานกรรมการ รองผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นรองประธานกรรมการ ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด สรรพสามิตพื้นที่ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งหนึ่งคน หัวหน้าสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัด ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งหนึ่งคน ประชาสัมพันธ์จังหวัด พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่รับผิดชอบในเขตจังหวัด ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายในเขตจังหวัดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจังหวัดละไม่เกินสี่คน เป็นกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนสี่คน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านสังคมสงเคราะห์ การแพทย์ จิตวิทยา และกฎหมายด้านละหนึ่งคน

ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ คณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์จังหวัดจะแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

มาตรา 20 ให้นำบทบัญญัติมาตรา 11 มาตรา 12 มาตรา 13 และมาตรา 14 มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การแต่งตั้งกรรมการแทนและการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา 18 และมาตรา 19 โดยอนุโลม เว้นแต่อำนาจของรัฐมนตรีตามมาตรา 13 (3) ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี

มาตรา 21 ให้นำบทบัญญัติมาตรา 7 และมาตรา 9 มาใช้บังคับกับการประชุมและการแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานของคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์กรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์จังหวัดโดยอนุโลม

มาตรา 22 คณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการ ควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์จังหวัด มีอำนาจและหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานครหรือในเขตจังหวัดแล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

(1) เสนอความเห็นเกี่ยวกับมาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์และการ บำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ต่อคณะกรรมการควบคุม

(2) ให้คำปรึกษาแนะนำ และประสานงานแก่หน่วยงานของรัฐและเอกชนเกี่ยวกับการควบคุม การผลิต การนำเข้า การขาย การโฆษณา และการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ รวมทั้งการเสนอมาตรการ ในการป้องกันผลกระทบจากการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ตลอดจนการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสภาพ ผู้ติดเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(3) กำหนดแนวทางปฏิบัติเพื่อเฝ้าระวังและป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนไปเกี่ยวข้องกับ เครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(4) กำหนดแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องกับนโยบายของคณะกรรมการในการลดและเลิก การบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(5) ติดตาม ประเมินผลและตรวจสอบการดำเนินงานเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อลดและเลิกการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ แล้วรายงานผลต่อคณะกรรมการควบคุม

(6) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการควบคุมมอบหมาย

มาตรา 23 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการและอนุกรรมการ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด 3 สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

มาตรา 24 ให้จัดตั้ง “สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์” ขึ้นในกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข

ให้มีผู้อำนวยการเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงาน

มาตรา 25 ให้สำนักงานมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) ปฏิบัติงานธุรการของคณะกรรมการ และคณะกรรมการควบคุม

(2) ดำเนินการหรือสนับสนุนให้มีการดำเนินการศึกษา วิเคราะห์ วิจัยปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับ เครื่องตี้มแอลกอฮอล์ และดำเนินการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบาย รวมทั้งแผนงานและ มาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ และการบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์ของหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง แล้วรายงานให้คณะกรรมการควบคุมทราบ และพิจารณาเสนอคณะกรรมการ

(3) ประสานงานและร่วมมือกับคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์จังหวัด ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานเกี่ยวกับการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ และการบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(4) เป็นศูนย์กลางข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

(5) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการควบคุม มอบหมาย

หมวด 4 การควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

มาตรา 26 ให้ผู้ผลิตหรือนำเข้าเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ปฏิบัติดังต่อไปนี้

(1) จัดให้มีบรรจุภัณฑ์ ฉลาก พร้อมทั้งข้อความคำเตือนสำหรับเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ผลิตหรือนำเข้า ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการควบคุมประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(2) การอื่นตามที่คณะกรรมการควบคุมกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 27 ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสถานที่หรือบริเวณดังต่อไปนี้

(1) วัดหรือสถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา

(2) สถานบริการสาธารณสุขของรัฐ สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล และร้านขายยาตามกฎหมายว่าด้วยยา

(3) สถานที่ราชการ ยกเว้นบริเวณที่จัดไว้เป็นร้านค้าหรือสโมสร

(4) หอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก

(5) สถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ

(6) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง หรือร้านค้าในบริเวณสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง

(7) สวนสาธารณะของทางราชการที่จัดไว้เพื่อการพักผ่อนของประชาชนโดยทั่วไป

(8) สถานที่อื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

ในมาตรา 27 เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2555 มีประกาศเรื่อง “ห้ามขายหรือห้ามบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในพื้นที่ประกอบกิจการโรงงาน นายกรัฐมนตรี (นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร) โดยความเห็นชอบและคำแนะนำของคณะกรรมการนโยบายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แห่งชาติ ออกประกาศ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ห้ามผู้ใดขายหรือบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในพื้นที่ประกอบกิจการโครงการตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2558 พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้ออกประกาศเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

- 1) ห้ามผู้ใดขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสถานที่หรือบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษาหรือหอพักบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษา ตาม ข้อ 6 วรรคหนึ่ง แห่งคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ 22/2558 ลงวันที่ 22 กรกฎาคม 2558 เรื่อง มาตรการในการป้องกัน

และแก้ไขปัญหาการแข่งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในทาง และการควบคุมสถานบริการ หรือสถานประกอบการที่เปิดให้บริการในลักษณะที่คล้ายกับสถานบริการ

เมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2555 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง กำหนดสถานที่หรือบริเวณห้ามขาย หรือบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในรัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นของรัฐ เนื้อหาระบุว่า

ข้อ 1 ห้ามผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสถานที่หรือบริเวณรัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นของรัฐ ยกเว้นที่จัดไว้เป็นร้านค้า หรือสโมสร

ข้อ 2 ห้ามผู้ใดบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสถานที่หรือบริเวณรัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นของรัฐ ยกเว้นบริเวณที่จัดไว้เป็นที่พักส่วนบุคคล หรือสโมสร หรือการจัดเลี้ยงตามประเพณี

ข้อ 3 ประกาศนี้ไม่ใช่บังคับกับองค์การสุรา

เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2556 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง กำหนดสถานที่หรือบริเวณห้ามขาย หรือบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในรัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นของรัฐ เนื้อหาระบุว่า

ข้อ 1 ห้ามผู้ใดขายหรือบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะของรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐที่จัดไว้เพื่อการพักผ่อนของประชาชนทั่วไป

เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2558 การออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง กำหนดสถานที่หรือบริเวณห้ามขายหรือบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประกอบด้วย

1) ห้ามผู้ใดขายหรือบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บริเวณสถานีขนส่งตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก

2) ห้ามผู้ใดขายหรือบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบริเวณสถานีรถไฟ หรือในขบวนรถที่อยู่บนทางรถไฟตามกฎหมายว่าด้วยจัดวางการรถไฟและทางหลวง

3) ห้ามผู้ใดขายหรือบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบริเวณท่าเรือโดยสารสาธารณะหรือบนเรือโดยสารสาธารณะประจำทาง (ท่าเรือโดยสารสาธารณะ หมายความว่า สถานที่สำหรับให้บริการแก่เรือโดยสารสาธารณะในการจอดเทียบ บรรทุก หรือขนถ่ายคนหรือสิ่งของ, เรือโดยสารสาธารณะประจำทาง หมายความว่า ยานพาหนะทางน้ำทุกชนิดที่ใช้ขนส่งคนโดยสารตามเส้นทางที่หน่วยงานรัฐกำหนด)

4) ห้ามผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บนทางตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก

เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2561 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง กำหนดวิธีการหรือลักษณะห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการใช้เครื่องจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสถานที่หรือบริเวณร้านค้าสะดวกซื้อ พ.ศ. 2561

มาตรา 28 ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัน หรือเวลาที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด โดยคำแนะนำของคณะกรรมการ ทั้งนี้ ประกาศดังกล่าวจะกำหนดเงื่อนไขหรือข้อยกเว้นใด ๆ เท่าที่จำเป็นไว้ด้วยก็ได้

บทบัญญัติในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับการขายของผู้ผลิตผู้นำเข้าหรือตัวแทนของผู้ผลิต หรือผู้นำเข้าไปยังผู้ขายซึ่งได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสุรา

เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2558 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง กำหนดเวลาห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เนื้อหาระบุว่า

ข้อ 1 ห้ามผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเวลาอื่น นอกจากตั้งแต่เวลา 11.00 นาฬิกา ถึงเวลา 14.00 นาฬิกา และตั้งแต่เวลา 17.00 นาฬิกา ถึงเวลา 24.00 นาฬิกา ยกเว้นการขายในกรณีดังต่อไปนี้

(1) การขายในอาคารท่าอากาศยานนานาชาติ

(2) การขายในสถานบริการซึ่งเป็นตามกำหนดเวลาเปิดปิดของสถานบริการตามกฎหมาย

เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2558 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง กำหนดเวลาห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ฉบับที่ 3) เนื้อหาระบุว่า

ข้อ 1 ให้ยกเลิกประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องกำหนดเวลาห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2552 ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2552 และประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องกำหนดเวลาห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2552 ลงวันที่ 4 กรกฎาคม 2552

ข้อ 2 ห้ามผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา และวันออกพรรษา ยกเว้นการขายเฉพาะร้านค้าปลอดอากรภายในอาคารท่าอากาศยานนานาชาติ

มาตรา 29 ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลดังต่อไปนี้

(1) บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(2) บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้

เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2555 มีประกาศเพิ่มเติมเรื่อง การกำหนดสถานที่หรือบริเวณห้ามบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บนทาง เนื้อหาระบุว่า

ข้อ 1 ห้ามผู้ใดบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บนทางในขณะที่ขับขี่หรือในขณะที่โดยสารอยู่ในรถหรือบนรถ (คำว่า “ทาง” และ “รถ” ตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า “ทาง” และ “รถ” ตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก

มาตรา 30 ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการหรือในลักษณะ ดังต่อไปนี้

(1) ใช้เครื่องขายอัตโนมัติ

(2) การเร่ขาย

(3) การลดราคาเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการขาย

(4) ให้หรือเสนอให้สิทธิในการเข้าชมการแข่งขัน การแสดง การให้บริการการชิงโชค การชิงรางวัล หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเป็นการตอบแทนแก่ผู้ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแก่ผู้นำที่บห่อหรือสลากหรือสิ่งอื่นใดเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาแลกเปลี่ยนหรือแลกซื้อ

(5) โดยแจก แถม ให้ หรือแลกเปลี่ยนกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือกับสินค้าอื่น หรือการให้บริการอย่างอื่นแล้วแต่กรณี หรือแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่างของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือเป็นการจูงใจสาธารณชนให้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมถึงการกำหนดเงื่อนไขการขายในลักษณะที่เป็นการบังคับซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยตรงหรือทางอ้อม

(6) โดยวิธีหรือลักษณะอื่นใดตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ

เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2563 ออกประกาศเพิ่มเติมเรื่อง ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการหรือในลักษณะการขายทางอิเล็กทรอนิกส์

มาตรา 31 ห้ามมิให้ผู้ใดบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสถานที่หรือบริเวณดังต่อไปนี้

- (1) วัดหรือสถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา เว้นแต่เป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมทางศาสนา
- (2) สถานบริการสาธารณสุขของรัฐ สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล และร้านขายยาตามกฎหมายว่าด้วยยา ยกเว้นบริเวณที่จัดไว้เป็นที่พักส่วนบุคคล
- (3) สถานที่ราชการ ยกเว้นบริเวณที่จัดไว้เป็นที่พักส่วนบุคคล หรือสโมสร หรือการจัดเลี้ยงตามประเพณี
- (4) สถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ ยกเว้นบริเวณที่จัดไว้เป็นที่พักส่วนบุคคลหรือสโมสร หรือการจัดเลี้ยงตามประเพณี หรือสถานศึกษาที่สอนการผสมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ และได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ
- (5) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิงตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิงหรือร้านค้าในบริเวณสถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง
- (6) สวนสาธารณะของทางราชการที่จัดไว้เพื่อการพักผ่อนของประชาชนโดยทั่วไป
- (7) สถานที่อื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ

มาตรา 32 ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาเครื่องตี้มแอลกอฮอล์หรือแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นตี้มโดยตรงหรือโดยอ้อม

การโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ใด ๆ โดยผู้ผลิตเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ทุกประเภทให้กระทำได้ เฉพาะการให้ข้อมูลข่าวสาร และความรู้เชิงสร้างสรรค์สังคม โดยไม่มีการปรากฏภาพของสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์นั้น เว้นแต่เป็นการปรากฏของภาพสัญลักษณ์ของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ หรือสัญลักษณ์ของบริษัทผู้ผลิตเครื่องตี้มแอลกอฮอล์นั้นเท่านั้น ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

บทบัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสอง มิให้ใช้บังคับกับการโฆษณาที่มีต้นกำเนิดนอกราชอาณาจักร

ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2553 มีประกาศกฎกระทรวงเพิ่มเติมเรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการแสดงสัญลักษณ์เพื่อประกอบการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์เครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 กฎกระทรวงนี้

“ภาพสัญลักษณ์ของเครื่องหมายแอลกอฮอล์” หมายถึง ภาพเครื่องหมายการค้าของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องหมายการค้า

“ภาพสัญลักษณ์ของบริษัทผู้ผลิตเครื่องตี้มแอลกอฮอล์” หมายความว่า ภาพสัญลักษณ์ของบริษัทผู้ผลิตเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ที่จดทะเบียนบริษัทตามกฎหมาย และไม่ซ้ำหรือทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

ข้อ 2 การแสดงภาพสัญลักษณ์ของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์หรือภาพสัญลักษณ์ของผู้ผลิตเครื่องตี้มแอลกอฮอล์โดยผู้ผลิตเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ต้องใช้ร่วมกับการให้ข้อมูลข่าวสารและความรู้เชิงสร้างสรรค์สังคม และต้องไม่มีลักษณะเป็นการอวดอ้างสรรพคุณ คุณประโยชน์ คุณภาพของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ หรือชักจูงให้มีการบริโภคเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม

การให้ข้อมูลข่าวสารและความรู้เชิงสร้างสรรค์ตามวรรคหนึ่ง ต้องสื่อความหมาย โดยมีการนำเสนอข้อมูลหรือข้อเท็จจริงใด ๆ ที่เป็นความรู้อย่างชัดเจนในลักษณะส่งเสริมคุณธรรม วัฒนธรรม หรือเป็นวิทยาการความรู้ที่สร้างค่านิยมที่ดีของสังคม โดยไม่มีการปรากฏภาพของสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ข้อ 3 ภาพสัญลักษณ์ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือภาพสัญลักษณ์ของบริษัทผู้ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

- (1) ไม่เป็นภาพเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือบรรจุภัณฑ์ หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือบรรจุภัณฑ์ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
- (2) ไม่มีข้อความอันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณ คุณประโยชน์ คุณภาพของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
- (3) ไม่เป็นการชักจูงให้มีการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม
- (4) ไม่แสดงให้ปรากฏในรูปแบบ ลักษณะ หรือภาพใด ๆ ที่สามารถสื่อให้เห็นหรือทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นภาพของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือภาพบรรจุภัณฑ์ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ข้อ 4 การแสดงภาพสัญลักษณ์ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือภาพสัญลักษณ์ของบริษัทผู้ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ตามข้อ 2 ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์สำหรับสื่อแต่ละประเภท ดังต่อไปนี้

- (1) กรณีใช้สื่อทางกิจการโทรทัศน์ การฉายภาพ ภาพยนตร์ วิดีทัศน์ การแสดงภาพโดยผ่านเครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่ออื่นใดในทำนองเดียวกัน ภาพสัญลักษณ์ ต้องมีขนาดไม่เก็ยร้อยละห้าของพื้นที่โฆษณาทั้งหมด และใช้เวลาแสดงภาพสัญลักษณ์ไม่เก็ยร้อยละห้าของเวลาโฆษณาทั้งหมด แต่ต้องไม่เก็ยสองวินาที โดยให้โฆษณาได้ตั้งแต่วเวลา 22.00 นาฬิกา ถึง 05.00 นาฬิกา และให้แสดงภาพสัญลักษณ์ดังกล่าวในตอนท้ายของโฆษณาเท่านั้น
- (2) กรณีสื่อสิ่งพิมพ์ ภาพสัญลักษณ์ต้องมีขนาดไม่เก็ยร้อยละห้าของพื้นที่โฆษณาทั้งหมด โดยห้ามแสดงที่ปกหน้า ปกหลัง คู่หน้ากลาง หรือสิ่งที่ห่อหุ้มสื่อสิ่งพิมพ์ดังกล่าว
- (3) กรณีสื่ออื่น ๆ นอกจาก (1) และ (2) ภาพสัญลักษณ์ต้องมีขนาดไม่เก็ยร้อยละสามของพื้นที่โฆษณาในสื่อ นั้น

ทั้งนี้ ให้มีการแสดงข้อความคำเตือนทุกครั้งและตลอดเวลาขณะที่มีการแสดงภาพสัญลักษณ์ของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือภาพสัญลักษณ์ของบริษัทผู้ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยรูปแบบของคำเตือนนั้นให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการควบคุมประกาศกำหนด

หมวด 5 การบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

มาตรา 33 ผู้ติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือยาติ คณะบุคคล หรือองค์กรทั้งภาครัฐหรือเอกชนที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อการบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสภาพผู้ติดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อาจขอรับการสนับสนุนเพื่อการบำบัดรักษาหรือฟื้นฟูสภาพจากสำนักงานได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการควบคุมกำหนด

หมวด 6 พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 34 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ผลิต นำเข้า หรือขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ สถานที่ผลิต นำเข้า หรือขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ สถานที่เก็บเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ในเวลาทำการของสถานที่นั้น รวมถึงเข้าตรวจสอบยานพาหนะเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(2) ยึดหรืออายัดเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ของผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ขายที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(3) มีหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้อัยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุใดมาเพื่อประกอบการพิจารณา

มาตรา 35 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อผู้รับอนุญาตหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 36 ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 34 ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา 37 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด 7 บทกำหนดโทษ

มาตรา 38 ผู้ผลิตหรือนำเข้าเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 39 ผู้ใดขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์โดยฝ่าฝืนมาตรา 27 หรือมาตรา 28 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 40 ผู้ใดขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์โดยฝ่าฝืนมาตรา 29 หรือมาตรา 30 (1) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 41 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 30 (2) (3) (4) (5) หรือ (6) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 42 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 31 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 43 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 32 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินห้าหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา 44 ผู้ใดต่อสู้หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 34 (1) หรือ (2) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดไม่ยอมมาให้ถ้อยคำหรือไม่ยอมให้ถ้อยคำโดยไม่มีเหตุอันสมควรต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 34 (3) หรือไม่ยอมส่งเอกสารหรือวัตถุอื่นใดมาเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อถูกเรียกให้ส่งตามมาตรา 34 (3) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

ผู้ใดไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา 36 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา 45 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้คณะกรรมการควบคุมมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้ให้คณะกรรมการควบคุมมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการพนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบ หรือเงื่อนไขประการใด ๆ ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรก็ได้

ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการควบคุมหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการควบคุมมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้

- ความหมาย คำจำกัดความ

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายไว้ว่า “ความรู้” หมายถึง เป็นสิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงทักษะและการปฏิบัติ หรือความเข้าใจ หรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ หรือสิ่งที่ได้รับจากการได้ยิน การฟัง การคิด การปฏิบัติ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2552) ได้อธิบายความหมายของ ความรู้ หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้าหรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะ ความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิดหรือการปฏิบัติองค์วิชาในแต่ละสาขา รวมทั้งสารสนเทศ ที่ผ่านกระบวนการคิดเปรียบเทียบ เชื่อมโยงกับความรู้อื่นจนเกิดเป็นความเข้าใจ และนำไปใช้ประโยชน์ในการสรุปและตัดสินใจในสถานการณ์ต่างๆ โดยไม่จำกัดช่วงเวลา

Hideo Yamazaki (สำนักงาน ก.พ.ร. และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ,2548) ให้ความหมายของความรู้ เป็นสารสนเทศที่ผ่านกระบวนการคิดเปรียบเทียบเชื่อมโยงกับความรู้อื่นจนเกิดเป็นความเข้าใจ และนำไปใช้ประโยชน์ในการสรุปและตัดสินใจในสถานการณ์ต่างๆ โดยไม่จำกัดช่วงเวลา

วิจารณ์ พานิช (2548) กล่าวว่า ความรู้ มีหลายนัยและหลายมิติ คือ

1. ความรู้ คือ สิ่งที่น่าไปใช้จะไม่หมด หรือสึกหรอ แต่จะยิ่งงอกเงยหรืองอกงามขึ้น
2. ความรู้ คือ สารสนเทศที่น่าไปสู่การปฏิบัติ
3. ความรู้เกิดขึ้น ณ จุดที่ต้องการใช้ความรู้นั้น
4. ความรู้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับบริบทและกระตุ้นให้เกิดขึ้นโดยความต้องการ

ซึ่งในยุคแรกๆ ของการพัฒนาศาสตร์ด้านการจัดการความรู้ มองว่าความรู้มาจากการจัดระบบและตีความสารสนเทศ (Information) ตามบริบท ซึ่งสารสนเทศก็ได้มาจากการประมวลข้อมูล (data) ดังนั้น ความรู้จะไม่มีประโยชน์เลย ถ้าไม่นำไปสู่การกระทำหรือการตัดสินใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2527, อ้างอิงใน ชนาทิป อ่อนหวาน, 2553) กล่าวว่า ความรู้ คือ ความสามารถของสมองที่จะทรงไว้ซึ่งเรื่องราวต่างๆ ที่บุคคลได้รับเข้าไปในสมอง การวัดว่าบุคคลมีความสามารถในการจำเรื่องราวต่างๆ ได้มากน้อยเพียงใด วัดได้จากความสามารถในการระลึกออกของบุคคลนั้น

รัตติกรณ์ จงวิศาล (2535, อ้างอิงใน ชนาทิป อ่อนหวาน, 2553) กล่าวว่า ความรู้ หมายถึง กฎเกณฑ์ ข้อเท็จจริงและข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับและสะสมไว้ในรูปของการจำ

จากทั้งหมดที่กล่าวมาอาจสรุปได้ว่า ความรู้ หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้า หรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงทักษะและการปฏิบัติ หรือความเข้าใจ หรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ หรือสิ่งที่ได้รับจากการได้ยิน การฟัง การคิด การปฏิบัติ ที่เชื่อมโยงกับความรู้อื่นจนเกิดเป็นความเข้าใจและนำไปใช้ประโยชน์ในการสรุปและตัดสินใจในสถานการณ์ต่างๆ โดยไม่จำกัดช่วงเวลา

- โครงสร้างของความรู้

บลูม และคณะ (Bloom; others. 1956, อ้างอิงใน ชนาทิป อ่อนหวาน, 2553) แบ่งพฤติกรรมโครงสร้างความรู้ เป็น 6 ขั้นตอน โดยเรียงจากชั้นง่ายไปหาชั้นยาก ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความรู้ - ความจำ (Knowledge) หมายถึง การระลึกได้ ความรู้ที่นั้นสามารถยกมากล่าวอ้างอิง เพื่อสนับสนุนสิ่งที่ตนต้องการทำความเข้าใจให้กระจ่างขึ้น

ขั้นที่ 2 ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง สามารถอธิบายชี้แจง โดยการแปลความตีความ สรุปความ การพยากรณ์ และยกตัวอย่างประกอบได้

ขั้นที่ 3 การนำไปใช้ (Application) หมายถึง สามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์หรือนำเอากฎ สูตร หลักการมาใช้ในการแก้ปัญหา

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง สามารถแยกแยะให้เห็นส่วนประกอบ จำแนกประเภท หาความสัมพันธ์ของส่วนย่อยของสิ่งของตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไป

ขั้นที่ 5 การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง สามารถนำเอาส่วนย่อยๆ มาประกอบเป็นสิ่งใหม่ๆ เรียบเรียงเรื่องราว ออกแบบการทดลอง การเรียนรู้ระดับนี้เน้นสร้างสรรค์

ขั้นที่ 6 การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง ความสามารถในการตีความ การวิจารณ์โดยใช้สถิติเป็นเครื่องสนับสนุนว่าดี ปานกลาง ไม่ดี

- ระดับของความรู้

วิจารณ์ พานิช (2547, อ้างอิงใน พิญา สมบูรณ์ และคณะ, 2561) ได้แบ่งระดับของความรู้ ออกเป็น 4 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1 รู้ว่าคืออะไร (Know - what) เป็นความรู้เชิงทฤษฎีล้วน ๆ เปรียบเสมือนความรู้ของผู้จบปริญญาตรีใหม่ๆ เมื่อนำความรู้เหล่านี้ไปใช้งาน ก็อาจจะใช้ได้ผลหรือไม่ได้ผล

ระดับที่ 2 รู้วิธีการ (Know - how) เป็นความรู้ที่มีทั้งเชิงทฤษฎี และเชิงบริบทเปรียบเสมือนความรู้ของผู้จบปริญญาตรีและมีประสบการณ์ทำงานผ่านระยะหนึ่ง เช่น 2 - 3 ปี ก็จะมีความรู้ในลักษณะที่รู้จักปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมหรือบริบท

ระดับที่ 3 รู้เหตุผล (Know - why) เป็นความรู้ในระดับที่อธิบายเหตุผลได้ว่าทำไมความรู้นั้นๆ จึงใช้ได้ผลในบริบทหนึ่ง แต่ใช้ไม่ได้ผลในอีกบริบทหนึ่ง

ระดับที่ 4 ใส่ใจกับเหตุผล (Care - why) เป็นความรู้ในระดับคุณค่า ความเชื่อซึ่งจะเป็นแรงขับเคลื่อนมาจากภายในจิตใจให้ต้องกระทำสิ่งนั้นๆ เมื่อเผชิญสถานการณ์

- ประเภทของความรู้

นฤมล พงษ์ศิลป์ และพัชรา หาญเจริญกิจ (2543, อ้างอิงใน พิญา สมบูรณ์ และคณะ, 2561) แบ่งประเภทของความรู้ ออกเป็น 8 ประเภท ดังนี้

1. ความรู้ก่อนประสบการณ์ (Priori Knowledge) คือ ความรู้ที่ไม่ต้องอาศัยประสบการณ์
2. ความรู้หลังประสบการณ์ (Posteriori Knowledge) คือ ความรู้ที่เกิดหลังจากที่มีประสบการณ์แล้ว
3. ความรู้โดยประจักษ์ (Knowledge by Acquaintance) คือ ความรู้ที่เกิดจากสิ่งที่ถูกรู้ซึ่งปรากฏ โดยตรงต่อผู้รู้ผ่านทางหู ตา จมูก ลิ้น หรือ กาย
4. ความรู้โดยบอกกล่าว (Knowledge by Description) คือ ความรู้ที่เกิดจากคำบอกเล่า
5. ความรู้เชิงประจักษ์ หรือความรู้เชิงประสบการณ์ (Empirical Knowledge) คือ ความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ หรือความรู้หลังประสบการณ์
6. ความรู้โดยตรง (Immediate Knowledge) คือ ความรู้ที่ได้รับโดยสัมผัสทั้ง 6 คือ เห็น ได้ยิน กลิ่น รส สัมผัส และรับรู้ทางใจ
7. ความรู้เชิงประวิสัย หรือ ความรู้เชิงวัตถุวิสัย (Objective Knowledge) คือ ความรู้ที่เกิดจากเหตุผล หรือประสบการณ์ที่สามารถอธิบาย หรือทดสอบให้ผู้อื่นรับรู้ได้อย่างที่ตนรู้
8. ความรู้เชิงอัตวิสัย หรือความรู้เชิงจิตวิสัย (Subjective Knowledge) คือ ความรู้ที่เกิดจากการประสบด้วยตนเอง และตนไม่สามารถอธิบายได้ หรือทดสอบให้ผู้อื่นรับรู้ได้

Twana (2000, อ้างอิงใน พิญา สมบูรณ์ และคณะ, 2561) จำแนกประเภทของความรู้ ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ความรู้ภายนอก เป็นความรู้ที่ได้จากการแสดงความคิดเห็น ความเชื่อของบุคคลในการทำงาน
2. ความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เป็นความรู้ที่มาจากแหล่งความรู้อื่น ๆ ภายนอกตัวบุคคล และแหล่งความรู้ต่างๆ

3. ความรู้ที่ไม่อยู่เฉพาะที่ เป็นความรู้ที่เป็นอิสระ สามารถถ่ายทอดได้จากบุคคลไปสู่องค์กร หรือจากองค์กรไปสู่องค์กร

- ความรู้กับการรู้

พินิจ สมบูรณ์ และคณะ(2561) กล่าวว่า ความรู้เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในตัวบุคคล ตำรา วารสาร นิตยสาร หนังสืออ้างอิง อินเทอร์เน็ต วิทยุ โทรทัศน์ และในสื่ออื่นๆ ส่วนการรู้นั้นเป็นสภาพการรับรู้ ในตัวบุคคล ซึ่งเกิดจากการที่ผู้สอนแนะนำหรือสั่งสอนให้แก่ผู้เรียนใช้ในการแสวงหาความรู้ หรือ เกิดจากการที่ผู้เรียนมีความอยากรู้และแสวงหาสิ่งที่อยากรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้จึงเป็นศิลปะของการรู้ อย่างน้อยก็รู้จักใช้สามัญสำนึกให้เกิดประโยชน์ ในยุคแรกๆ แม้ความรู้ของมนุษย์จะมีอยู่อย่างจำกัด แต่การรู้ของมนุษย์ก็มักจะเชื่อมโยงกับประสบการณ์ชีวิตและทำให้ความรู้ที่เกิดขึ้นและเกิดประโยชน์ในการนำไปปฏิบัติใช้ ทั้งนี้ เพราะไม่ใช่เป็นการรู้แบบการรู้จำแต่เป็นการรู้แบบการเข้าใจ

Stewart (1997, อ้างอิงใน พินิจ สมบูรณ์ และคณะ,2561) กล่าวถึง สภาวะการของการรู้ และไม่รู้ ซึ่งก่อให้เกิดสภาวะของความรู้ และช่องว่างแสดงเป็นตารางเมทริกซ์ ดังในตาราง

	รู้	ไม่รู้
รู้	ความรู้ที่คุณรู้ว่าคุณมี (ความรู้ที่ชัดเจน)	ความรู้ที่คุณรู้ว่าคุณไม่มี (ช่องว่างแห่งความรู้)
ไม่รู้	ความรู้ที่คุณไม่รู้ว่าคุณมี (ความรู้ซ่อนเร้น)	ความรู้ที่คุณไม่รู้ว่าคุณไม่มี (ช่องว่างแห่งความรู้สุดโต่ง)

จากตาราง สรุปได้ว่า การรู้ว่าจะนำไปสู่การนำความรู้ที่ชัดเจนไปใช้ประโยชน์ การรู้ที่ไม่รู้ นำไปสู่การแสวงหาความรู้ การไม่รู้ว่ารู้จะต้องมีสิ่งแวดล้อมภายนอกกระตุ้นให้เกิดการระลึก ส่วนการไม่รู้ว่าไม่รู้ เป็นสภาพที่แก้ไขได้ยากที่สุด เนื่องจากต้องแก้ไขทั้งด้านพันธุกรรมและด้านสภาพแวดล้อมภายนอก

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์

พรทิพย์ วรกิจโกคาทร (2529, อ้างอิงใน ชิตชนก ทองไทย,2556) กล่าวว่า ลักษณะผู้รับสาร ที่วิเคราะห์ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ แต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป โดยความแตกต่างทางประชากรศาสตร์ จะมีอิทธิพลต่อการสื่อสาร

ลักษณะประชากรศาสตร์ คือ

1. เพศ (Sex) มีงานวิจัยที่พิสูจน์ว่าคุณลักษณะบางอย่างของเพศชาย และเพศหญิงที่ต่างกัน ส่งผลให้การสื่อสารของเพศชายและเพศหญิงต่างกัน เช่น การวิจัยเกี่ยวกับการชมภาพยนตร์โทรทัศน์ ของเด็กวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นชายสนใจภาพยนตร์สงครามและจารกรรมมากที่สุด ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงสนใจ ภาพยนตร์วิทยาศาสตร์มากที่สุด แต่มีงานวิจัยหลายชิ้นที่แสดงว่า เพศชายและเพศหญิง มีการสื่อสาร และการรับสื่อไม่ต่างกัน

2. อายุ (Age) การสอนผู้ที่มีอายุต่างกันให้เชื่อฟังหรือเปลี่ยนทัศนคติหรือเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นมีความยากง่ายต่างกัน ยิ่งมีอายุมากกว่าที่จะสอนให้เชื่อฟัง เปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมยิ่งยากขึ้น การชักจูงใจหรือโน้มน้าวจิตใจคน จะยากขึ้นตามอายุของคนเพิ่มขึ้น อายุยังมีความสัมพันธ์กับข่าวสาร และสื่ออีกด้วย เช่น ภาษาที่ใช้ในวัยต่างกัน ก็ยังมีความต่างกัน โดยพบว่าภาษาใหม่ๆ แปลกๆ จะพบในคนหนุ่มสาวมากกว่าผู้สูงอายุ

3. การศึกษา (Education) การศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญมากที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการสื่อสารของผู้รับสาร ดังนั้นจึงมีงานวิจัยหลายชิ้นชี้ว่า การศึกษาของผู้รับสารนั้นทำให้การสื่อสารต่างกันไป เช่น บุคคลที่มีการศึกษาสูงจะสนใจข่าวสาร ไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายๆ และมักเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์มาก

4. ฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจ (Social and Economic Status) หมายถึง อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ตลอดจนจรรยาวัถของครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ และพฤติกรรมของบุคคล โดยมีรายงานหลายเรื่องที่สูงงันว่า ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจนั้น มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของคน

สุดาตวง เรืองรุจิระ (2540, อ้างอิงใน ชิตชนก ทองไทย,2556) กล่าวถึง คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ ว่าบุคคลที่มีลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมแตกต่างกันไปด้วย

ศรันยา จิตชัยโกศา (2545,อ้างอิงใน ชิตชนก ทองไทย,2556) กล่าวว่า เพศ เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องทั้งในทางชีววิทยาและทางสังคม นักวิทยาศาสตร์มีความเห็นว่าสาเหตุที่ผู้หญิงแตกต่างจากผู้ชายนั้นเป็นลักษณะที่ต่างกันทางชีววิทยา จากการวิจัยทางจิตวิทยาแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันด้านความคิด ค่านิยม และทัศนคติ รวมถึงพฤติกรรมความต้องการ ตลอดจนการตัดสินใจยอมรับในสิ่งต่างๆ เพราะเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการกำหนดบทบาทของบุคคล ทั้งสองเพศไว้ต่างกัน ความแตกต่างทางเพศยังส่งผลต่อพฤติกรรมทางการสื่อสารอีกด้วย ดังนั้น เพศหญิงมีแนวโน้มและความต้องการรับและส่งข่าวสารมากกว่าเพศชาย ขณะที่เพศชายต้องการสร้างความสัมพันธ์อันดีที่เกิดขึ้นจากการรับข่าวสารนั้นด้วย

ประมะ สตะเวทิน (2540,อ้างอิงใน ชิตชนก ทองไทย,2556) กล่าวว่า อายุ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความแตกต่างกันในด้านความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติ และพฤติกรรม โดยทั่วไปคนที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยมและยึดอุดมการณ์มากกว่า ใจร้อนกว่า และมองโลกในแง่ดีกว่าคนที่มีอายุมากกว่า ในขณะที่คนที่มีอายุมากจะเป็นคนที่ยึดถือการปฏิบัติมากกว่า มีความระมัดระวัง มองโลกในแง่ร้าย สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก คนที่มีอายุมากจะมีประสบการณ์ชีวิตซึ่งเคยผ่านยุคที่ลำบากต่างๆ ตลอดจนมีความผูกพันที่ยาวนานและมีผลประโยชน์ในสังคมมากกว่าคนที่มีอายุน้อย คนที่มีอายุมากกว่าที่มีสมบัติมากกว่าคนที่มีอายุน้อย จึงมักไม่ค่อยยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในสังคม

ประมะ สตะเวทิน (2540,อ้างอิงใน ชิตชนก ทองไทย,2556) กล่าวว่า นอกจากความแตกต่างในเรื่องความคิดแล้ว อายุยังเป็นสิ่งกำหนดความแตกต่างในเรื่องความยากง่ายในการจูงใจ เมื่อคนมีอายุมากขึ้นโอกาสที่คนจะเปลี่ยนใจหรือถูกชักจูงใจจะน้อยลง ซึ่งโดยปกติแล้วคนที่ยุวัยต่างกันมักมีความต้องการในสิ่งต่างๆแตกต่างกันไป บุคคลจะมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเปลี่ยนไปเมื่อมีอายุมากขึ้น

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น การศึกษาในครั้งนี้จึงทำการศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ ซึ่งจำแนกช่วงอายุออกเป็น 5 ช่วง ดังนี้ 1) อายุ 15 - 19 ปี 2) อายุ 20 - 24 ปี 3) อายุ 25 - 44 ปี 4) อายุ 45 - 59 ปี 5) อายุ 60 ปีขึ้นไป

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประจำปี พ.ศ. 2558 (2558) การรับรู้เกี่ยวกับกฎหมายควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ถูกต้องมากที่สุด คือ มาตรการห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสถานศึกษา ร้อยละ 85.89 รองลงมามาตรการมีกฎหมายควบคุมการโฆษณาเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 83.32 และมาตรการห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ร้อยละ 77.46 และจากผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเกินร้อยละ 50 มีการรับรู้ต่อมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ถูกต้องในทุกประเด็น ยกเว้นประเด็นสามารถตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสนามกีฬาของเอกชนได้และเวลาขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์คือ 11.00 - 14.00 น. ที่มีการรับรู้น้อย เนื่องจากเข้าใจสับสนเรื่องเวลาเปิดขาย เพราะส่วนใหญ่ใช้การสังเกตหรือดูจากป้ายที่ติดไว้ในสถานที่จำหน่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประจำปี พ.ศ. 2560 (2560) การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้อง พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่เคยพบเห็นการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสถานขนส่ง การตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสถานีรถไฟหรือในขบวนรถที่อยู่บนทางรถไฟ การตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสถานบริการน้ำมันเชื้อเพลิง พบเห็นการตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์บนรถหรือขณะที่รถอยู่บนทางนานๆ ครั้ง และพบเห็นการซื้อเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในเวลาห้ามขายตามกฎหมาย (นอกช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. และ 17.00 - 24.00 น.) การซื้อขายสุราให้กับเด็กและเยาวชนอายุต่ำกว่า 20 ปีบางครั้ง ร้อยละ 30.33

การเคยเห็นการโฆษณา การส่งเสริมการขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ทางอินเทอร์เน็ตหรือสื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก,ไลน์,อินสตราแกรม,ทวิตเตอร์ ในรอบ 30 วันที่ผ่านมา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกินร้อยละ 50 ไม่เคยเห็นกิจกรรมดังกล่าว การได้รับแจกสิ่งของ (เช่น ผ้าห่ม เสื้อ หมวก พัด) ที่มีตราสัญลักษณ์หรือโลโก้เครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในรอบ 12 เดือนที่ผ่านมา พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่เคยได้รับ ร้อยละ 79.78 และเคยได้รับ ร้อยละ 20.22

ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประจำปี พ.ศ. 2561 (2561) การรับรู้ประเด็นเกี่ยวกับกฎหมายเฉพาะสำหรับการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 80 ทราบว่า ห้ามใช้รูปของบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น นักกีฬา ดารา ติดอยู่บนฉลากเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันสำคัญทางศาสนา ได้แก่ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา และวันออกพรรษา ห้ามขายให้กับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ และบุคคลที่มีอาการเมินเมาจนครองสติไม่ได้ แต่ยังมีบางประเด็น เช่น ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในหอพัก และห้ามบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น เน็ตไอดอล ดารา นักกีฬา โพสต์ชื่อและเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างรับรู้เพียงร้อยละ 50 - 60 เท่านั้น ดังนั้น สะท้อนให้เห็นว่าการรับรู้ข้อกำหนดไม่ถูกต้องจะนำมาซึ่งการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง

ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 (2563) การรับรู้และปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ทราบว่าพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 (ร้อยละ 66.36) และมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ที่ถูกต้องมากที่สุด 3 ประเด็นแรก คือ ประเด็นการห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพักมากที่สุด ร้อยละ 88.36 รองลงมา ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) ร้อยละ 88.19 และประเด็นไม่สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ ร้อยละ 84.99

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยพบเห็นการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) ร้อยละ 56.95 และเคยพบเห็นการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเวลาอื่น นอกจากเวลา 11.00 - 14.00 น. และ 17.00 - 24.00 น. ร้อยละ 52.65 อีกทั้งยังเคยพบเห็นการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ร้อยละ 58.53 สำหรับการพบเห็นสถานที่ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ 3 อันดับแรก ได้แก่ หอพัก ร้อยละ 36.55 รองลงมา บนทาง เช่น ทางเดินรถไหล่ทาง ทางเท้า ร้อยละ 34.47 และสถานีขนส่งผู้โดยสาร ร้อยละ 29.18

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยพบเห็นการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการ ลด แลก แจก แถม หรือ จัดโปรโมชั่น เพื่อส่งเสริมการขายในรูปแบบต่าง ๆ ร้อยละ 86.23

อมรรัตน์ อริยะชัยประดิษฐ์ นิ่มหนู (2563) ศึกษาความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า บุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งบุคลากรคณะนิติศาสตร์ที่มีเพศ อายุ สถานภาพการสมรสที่ต่างกัน มีความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน ส่วนบุคลากรคณะนิติศาสตร์ที่มีการศึกษาและสายปฏิบัติงานที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กไม่แตกต่างกัน แต่การรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ยังพบว่าความรู้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง และสายวิชาการมีระดับความรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กซึ่งมีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ณัชชา เจริญไชย (2562) ศึกษาการรับรู้ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้คือ ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ LSD ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ อายุ รายได้ต่อเดือนต่างกัน มีการรับรู้ต่อพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ไม่ต่างกัน

ส่วนประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีการรับรู้ต่อพระราชบัญญัติ ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ต่างกัน

ลภัสวรรณ เกตุแห่ง (2564) ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ของข้าราชการสังกัดกองรายได้ สำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ข้าราชการสังกัดกองรายได้ สำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็น เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ (1) สถิติเชิงพรรณนา ใช้ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (2) สถิติอนุมาน ใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test) สถิติความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) หากการวิเคราะห์พบ ความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ Scheffe และใช้สถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า (1) การรับรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาษีที่ดิน และสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ของข้าราชการสังกัดกองรายได้ สำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมมี ระดับการรับรู้อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงตามลำดับ ด้านการประเมินภาษี การชำระภาษี และการคืนภาษี ด้านวัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษี ด้านฐานภาษี อัตราภาษี และการคำนวณ ภาษี และด้านบทกำหนดโทษ (2) ปัจจัยส่วนบุคคลของข้าราชการสังกัดกองรายได้ สำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีการรับรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 โดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่ข้าราชการสังกัดกองรายได้ สำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับของตำแหน่งงานและระยะเวลาในการปฏิบัติงานแตกต่างกันมีการรับรู้เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 โดยรวมแตกต่างกัน (3) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ เกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ของข้าราชการสังกัดกองรายได้ สำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร โดยมีตัวแปรตัวเดียว คือ ความคาดหวัง

เอกรินทร์ จงเสรีเจริญ (2558) ศึกษาการรับรู้ของข้าราชการทหารต่อพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ. 2457 กรณีศึกษากองพันทหารราบในกองพลทหารราบที่ 9 ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้พระราชบัญญัติ กฏอัยการศึกฯ ของข้าราชการทหารฯในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยองค์ประกอบของการรับรู้ ประกอบด้วย ทศนคติ ความสนใจ และประสบการณ์ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบุคคลกับระดับ การรับรู้พระราชบัญญัติกฏอัยการศึกฯ จำแนกตามอายุ และอายุรับราชการ พบว่าข้าราชการทหาร สังกัดกองพันทหารราบในกองพลทหารราบที่ 9 ที่มีอายุ และอายุรับราชการแตกต่างกัน มีการรับรู้ พระราชบัญญัติกฏอัยการศึกฯ ในภาพรวมแตกต่างกัน แต่ในขณะเดียวกัน การรับรู้พระราชบัญญัติกฏอัยการ ศึกฯ จำแนกตามสถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และระดับชั้นยศที่แตกต่างกัน มีการรับรู้พระราชบัญญัติ กฏอัยการศึกฯ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน

อลนกรณ์ คำด้วง (2562) ศึกษาการรับรู้ของสาธารณชนต่อกฎหมาย โดยได้มีการสำรวจความคิดเห็น ของประชาชนต่อการรับรู้กฎหมายที่ผ่านการพิจารณาจากสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวน 7 ฉบับ พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีกฎหมายในสัดส่วนที่มากกว่าไม่รู้ จำนวน 3 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติ ป้องกันการทำธุรกรรมสัตว์และการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ร้อยละ 83.3 พระราชกำหนดการบริหาร จัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 ร้อยละ 59.23

และพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 และจำนวน 4 ฉบับ พบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างไม่รับรู้ว่ามีกฎหมายในสัดส่วนที่มากกว่ารู้ คือ พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2558 ร้อยละ 75.1 พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2558 ร้อยละ 65.2 พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. 2558 ร้อยละ 83.3 และพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2560 ร้อยละ 54.92 โดยจากผลการทดสอบความสัมพันธ์เพื่อเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างกับการรับรู้กฎหมายทั้ง 7 ฉบับ พบว่า กฎหมายที่มีผลกระทบโดยตรงกับประชาชนจะมีผลต่อการรับรู้ตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกฯ ที่เพศ อายุ และอาชีพ จะมีความสัมพันธ์ต่อการรับรู้กฎหมาย คือ การที่ประชาชนจะมีความรู้ต่อกฎหมายหรือไม่นั้น เพศ อายุ และอาชีพของประชาชนก็มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ประเด็นที่น่าสนใจจากผลการทดสอบความสัมพันธ์ต่อกฎหมายพบว่า กฎหมายจำนวน 6 ฉบับ ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์ต่อการรับรู้กฎหมาย รวมถึงผลการสำรวจความคิดเห็นต่อการรับรู้กฎหมายของประชาชน พบว่า ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญของการไม่รับรู้กฎหมาย ได้แก่ การขาดความรู้และมองว่ากฎหมายไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง

การสำรวจพฤติกรรมด้านสุขภาพของประชากร พ.ศ. 2564 สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2564) สำรวจประเด็นพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หัวข้อการพบเห็นการฝ่าฝืนการขายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ โดยสอบถามผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตอบด้วยตนเองที่พบเห็นการฝ่าฝืนการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการขายเครื่องดื่มนอกช่วงเวลาที่กฎหมายกำหนด ร้อยละ 16.8 รองลงมาคือ ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้เด็ก/เยาวชน อายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 14.7 ส่วนให้ขายเครื่องดื่มในวันสำคัญทางศาสนาพบ ร้อยละ 9.9

หัวข้อการได้พบเห็นการโฆษณา/กิจกรรมการตลาดการส่งเสริมการขายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ สอบถามผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตอบด้วยตนเองที่พบเห็นการโฆษณา/กิจกรรมการตลาดการส่งเสริมการขายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ พบว่า คนส่วนใหญ่เห็นการสนับสนุนทีม/แข่งขันกีฬา ร้อยละ 20.6 และที่เป็นการสนับสนุนงานเทศกาล/ดนตรี/คอนเสิร์ต ร้อยละ 17.0 ส่วนโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ลด แลก แจก แถม ชิงโชค ร้อยละ 6.1

หัวข้อการได้พบเห็นการส่งเสริมการขายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในสถานที่ห้ามขายสอบถามผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตอบด้วยตนเองเกี่ยวกับการพบเห็นการขายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในสถานที่ที่กฎหมายห้ามขาย โดยพบที่หอพักมากที่สุด ร้อยละ 6.3 รองลงมา คือ พื้นที่โรงงานและสถานียขนส่งสาธารณะใกล้เคียงกัน ร้อยละ 6.2 และปั้มน้ำมัน ร้อยละ 3.5

โครงการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายในสถานที่จำหน่ายอาหารตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 : กรณีศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข (2564) ศึกษาวิจัยเรื่องการบังคับใช้กฎหมายในสถานที่จำหน่ายอาหารตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 : กรณีศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ การปฏิบัติ ความเห็นต่อข้อบัญญัติและผลของการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุขของผู้ประกอบการร้านอาหารจำหน่ายอาหาร ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามที่มีผู้วิจัยสร้างขึ้น สุ่มตัวอย่างร้านอาหารแบบเจาะจง โดยกองอนามัยสิ่งแวดล้อม กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 เขต ๆ ละ 34 ร้าน ทั้งหมด 510 ร้าน ซึ่งเป็นร้านอาหารที่มีอาคารพื้นที่

ไม่เกิน 25 ตารางเมตร หรือมีพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร ร้านอาหาร ร้านในห้างสรรพสินค้า ไม่รวมแผงลอย หรือรถเข็นที่ใช้จำหน่ายอาหาร วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ $P = 0.05$ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าฐานนิยม (Mode) สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ (Multiple Comparison) ด้วยวิธี LSD พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา และลักษณะของผู้ประกอบการกับการปฏิบัติตามข้อบังคับกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ส่วนกลุ่มอายุ และลักษณะของผู้ประกอบการกับความรู้เกี่ยวกับสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P = 0.015$ และ $P = 0.023$ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ในการทดสอบเกี่ยวกับเพศ อายุ ระดับการศึกษา และลักษณะของผู้ประกอบการกับการปฏิบัติตามข้อบังคับกรุงเทพมหานครและความเห็นต่อข้อบังคับและการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุขของผู้ประกอบการในแต่ละพื้นที่ (คือผู้ประกอบการที่มีพื้นที่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร หรือผู้ประกอบการที่มีพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร หรือผู้ประกอบการที่มีทั้งพื้นที่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร และพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร) ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ส่วนการทดสอบระดับความรู้กับการปฏิบัติตามข้อบังคับกรุงเทพมหานครและความเห็นต่อข้อบัญญัติและการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุขของผู้ประกอบการพบว่า ผู้ประกอบการที่มีพื้นที่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร กับผู้ประกอบการที่มีพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตรไม่แตกต่างกัน $P = 0.076$ และ $P = 0.633$ ตามลำดับ ส่วนผู้ประกอบการที่มีทั้งพื้นที่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร และที่มีพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P = 0.000$ ลักษณะของร้านจำหน่ายอาหารที่มีพื้นที่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร หรือพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร หรือทั้งพื้นที่ไม่เกินและพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร กับการปฏิบัติตามข้อบังคับกรุงเทพมหานครและความเห็นต่อข้อบัญญัติและการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุขของผู้ประกอบการ พบว่าไม่แตกต่างกัน $P = 0.210$, $P = 0.418$ และ $P = 0.163$ ตามลำดับสำหรับการปฏิบัติตามข้อบังคับกรุงเทพมหานครและความเห็นต่อข้อบัญญัติและการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุขของผู้ประกอบการที่มีพื้นที่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร/พื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร/ทั้งพื้นที่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร และพื้นที่เกิน 25 ตารางเมตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P = 0.000$

เทพภู วิศค์ เตชะสมบุรณ์ และคณะ.(2564) ศึกษาแนวคิดการสร้างการรับรู้และการทำพินัยกรรมชีวิต (Living will) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการทำพินัยกรรมชีวิต เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองจำนวน 16 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามการรับรู้และความเข้าใจในการทำพินัยกรรมชีวิต และแบบสอบถามเกี่ยวกับกลไก การสื่อสารประชาสัมพันธ์ในการรับรู้พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติมาตรา 12 เรื่องพินัยกรรมชีวิต โดยเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านระบบออนไลน์ (Google form) มีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 1,647 คน เป็นเพศหญิง ร้อยละ 54.6 เพศชาย ร้อยละ 44 และ LGBT ร้อยละ 1.5 มีอายุอยู่ในช่วง 50 - 60 ปี ร้อยละ 32.6 รองลงคืออายุ 40 - 50 ปี ร้อยละ 26 และอายุ 30 - 40 ปี ร้อยละ 18.1 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ รองลงมา ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทและนักธุรกิจ และพบว่าต้องการให้บ้านเป็นสถานที่เสียชีวิต ร้อยละ 60.2 รองลงมา คือโรงพยาบาล ร้อยละ 35.7 และหากเจ็บป่วยอยู่ในระยะท้าย

ไม่ต้องการให้แพทย์ยืดชีวิต ร้อยละ 85.3 นอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 66.3 ไม่ทราบว่าประเทศไทย มีพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ มาตรา 12 และร้อยละ 59.1 ไม่ทราบว่า การขอตายตามธรรมชาติ ตามมาตรา 12 ของพ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ ไม่ใช่บทบัญญัติให้บุคคลใดสามารถเร่งการตายได้ และพบว่า ร้อยละ 51.3 คิดว่าวิธีการที่ทำให้คนทั่วไปรับรู้ถึงกฎหมาย พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ มาตราที่ 12 คือการใช้สื่อ ออนไลน์ต่างๆ เช่น facebook Instagram และ applicationline รองลงมา คือกระทรวงสาธารณสุขเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 24.4 และยังพบอีกว่า ร้อยละ 58.7 มีความคิดจะทำพินัยกรรมชีวิต (Living will) แต่พบว่าร้อยละ 77.3 ไม่ทราบถึงวิธีการทำพินัยกรรมชีวิต

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้เป็นผู้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยตรง ผู้วิจัยทำการศึกษาโดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจความคิดเห็นของประชาชน (Questionnaire) โดยขอใช้ข้อมูลผลการสำรวจดังกล่าวจากสำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการศึกษา โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 ซึ่งทำการวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 4,005 ตัวอย่าง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลให้ครอบคลุมสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 1 - 12 ทั้งสิ้น 24 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ ลำปาง พิชณุโลก สุโขทัย นครสวรรค์ กำแพงเพชร สระบุรี นนทบุรี ราชบุรี นครปฐม ชลบุรี ฉะเชิงเทรา ขอนแก่น ร้อยเอ็ด อุตรธานี หนองบัวลำภู นครราชสีมา สุรินทร์ อุบลราชธานี ยโสธร นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี สงขลา ตรัง และสถาบันป้องกันควบคุมโรคเขตเมือง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยทำการศึกษาระหว่างเดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2566

3.2 วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการศึกษาโดยวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 ซึ่งทำการวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป

ตัวแปรต้น ได้แก่ อายุ จำแนกตามช่วงอายุ 5 กลุ่ม ดังนี้ 1) อายุ 15 - 19 ปี 2) อายุ 20 - 24 ปี 3) อายุ 25 - 44 ปี 4) อายุ 45 - 59 ปี 5) อายุ 60 ปีขึ้นไป

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ดังนี้

1. ห้ามแจกจ่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) (มาตรา 30)
2. ห้ามขายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก (มาตรา 27)
3. ไม่สามารถตีมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้ (มาตรา 27)
4. ห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตีมแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณ หรือชักจูงใจ (มาตรา 32)

5. ไม่สามารถขายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ (มาตรา 29)
6. สามารถขายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. (มาตรา 28)
7. ห้ามขายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการ ลด แลก แจก แถม (มาตรา 30)
8. ไม่สามารถตีมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ (มาตรา 31)
9. ห้ามโฆษณาเครื่องตีมแอลกอฮอล์ทุกกรณี (มาตรา 32)

10. ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมีนเมาจนครองสติไม่ได้ (มาตรา 29)
11. ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ (มาตรา 30)
12. ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28)

สมมติฐานทางสถิติ

H_0 : อายุของประชากรที่แตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ไม่แตกต่างกัน

H_1 : อายุของประชากรที่แตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 แตกต่างกัน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการศึกษา โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 ซึ่งทำการวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 4,005 ตัวอย่าง โดยทำการประสานขอข้อมูลผลการสำรวจดังกล่าวมาจากกลุ่มพัฒนาวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ เพื่อนำข้อมูลจากผลการสำรวจดังกล่าวมาศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ IBM SPSS 20 และเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.4.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

3.4.2 ทดสอบสมมติฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-way ANOVA) และการทดสอบหลังการวิเคราะห์ (Post Hoc Test) โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparisons) โดยวิธี Least - Significant Different (LSD) โดยค่า $P - value < 0.05$ หมายถึง ตัวแปรที่ศึกษามีความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 ระยะเวลาการวิจัย

ดำเนินการศึกษาวิจัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2566

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล โดยจำแนกรายประเด็น ดังนี้

- 4.1 วิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย
- 4.2 การทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย
- 4.3 การเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย

ผลการศึกษา

4.1 วิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จากข้อมูลผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 ในประเด็นของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4,005 ตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ 5 ช่วง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ (n = 4,005)

ช่วงอายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
15 - 19	203	5.07
20 - 24	479	11.96
25 - 44	2,256	56.33
45 - 59	859	21.45
60 ปีขึ้นไป	208	5.19
รวม	4,005	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 25 - 44 ปี มากที่สุด ร้อยละ 56.33 รองลงมา อายุระหว่าง 45 - 59 ปี ร้อยละ 21.45 อายุระหว่าง 20 - 24 ปี ร้อยละ 11.96 อายุ 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 5.19 และ อายุระหว่าง 15 - 19 ปี ร้อยละ 5.07 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของการรับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ (n = 4,005)

การรับทราบเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551	ช่วงอายุ (ปี)				
	15 - 19 (n = 203)	20 - 24 (n = 479)	25 - 44 (n = 2,256)	45 - 59 (n = 859)	60 ปีขึ้นไป (n = 208)
ทราบ	45.81 (93)	53.44 (256)	62.72 (1,415)	58.32 (501)	44.71 (93)
ไม่ทราบ	54.19 (110)	46.56 (223)	37.28 (841)	41.68 (358)	55.29 (115)

จากตารางที่ 2 พบว่า

ช่วงอายุ 15 - 19 ปี ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 45.81 และไม่ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 54.19 ตามลำดับ

ช่วงอายุ 20 - 24 ปี ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 53.44 และไม่ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 46.56 ตามลำดับ

ช่วงอายุ 25 - 44 ปี ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 62.72 และไม่ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 37.28 ตามลำดับ

ช่วงอายุ 45 - 59 ปี ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 58.32 และไม่ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 41.68 ตามลำดับ

ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 44.71 และไม่ทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ร้อยละ 55.29 ตามลำดับ

จากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 ในประเด็นของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 ประเด็น พบว่าจำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ (n = 4,005)

ประเด็นเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติ ควบคุมเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551	ช่วงอายุ (ปี)									
	15 - 19 (n = 203)		20 - 24 (n = 479)		25 - 44 (n = 2,256)		45 - 59 (n = 859)		60 ปีขึ้นไป (n = 208)	
	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้
1. ห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง)	93.10 (189)	6.90 (14)	90.19 (432)	9.81 (47)	90.82 (2,049)	9.18 (207)	91.04 (782)	8.96 (77)	81.25 (169)	18.75 (39)
2. ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก	91.13 (185)	8.87 (18)	89.14 (427)	10.86 (52)	86.57 (1,953)	13.43 (303)	89.99 (773)	10.01 (86)	80.29 (167)	19.71 (41)
3. ไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบิมน้ำมันได้	64.53 (131)	35.47 (72)	59.71 (286)	40.29 (193)	67.90 (1,532)	32.10 (724)	72.40 (622)	27.60 (237)	59.13 (123)	40.87 (85)
4. ห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ	87.68 (178)	12.32 (25)	84.55 (405)	15.45 (74)	89.45 (2,018)	10.55 (238)	91.04 (782)	8.96 (77)	85.10 (177)	14.90 (31)
5. ไม่สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้	32.02 (65)	67.98 (138)	32.15 (154)	67.85 (325)	30.76 (694)	69.24 (1,562)	34.11 (293)	65.89 (566)	29.81 (62)	70.19 (146)
6. สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น.	42.86 (87)	57.14 (116)	33.82 (162)	66.18 (317)	35.24 (795)	64.76 (1,461)	42.26 (363)	57.74 (496)	42.31 (88)	57.69 (120)

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551

จำแนกตามช่วงอายุ (n = 4,005) (ต่อ)

ประเด็นเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติ ควบคุมเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551	ช่วงอายุ (ปี)									
	15 - 19 (n = 203)		20 - 24 (n = 479)		25 - 44 (n = 2,256)		45 - 59 (n = 859)		60 ปีขึ้นไป (n = 208)	
	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้	รู้	ไม่รู้
7. ห้ามขายเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์ด้วยวิธีการ ลด แลก แจก แถม	85.22 (173)	14.78 (30)	81.42 (390)	18.58 (89)	82.71 (1,866)	17.29 (390)	86.03 (739)	13.97 (120)	77.40 (161)	22.60 (47)
8. ไม่สามารถตี้ม เครื่องตี้มแอลกอฮอล์ใน สวนสาธารณะได้	63.05 (128)	36.95 (75)	57.83 (277)	42.17 (202)	61.70 (1,392)	38.30 (864)	66.36 (570)	33.64 (289)	57.21 (119)	42.79 (89)
9. ห้ามโฆษณาเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์ทุกกรณี	81.28 (165)	18.72 (38)	79.12 (379)	20.88 (100)	83.51 (1,881)	16.49 (372)	84.40 (725)	15.60 (134)	82.69 (172)	17.31 (36)
10. ห้ามขายเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์แก่บุคคลที่ มีอาการเมึนเมาจนครองสติ ไม่ได้	87.19 (177)	12.81 (26)	85.39 (409)	14.61 (70)	87.37 (1,971)	12.63 (285)	86.73 (745)	13.27 (114)	79.81 (166)	20.19 (42)
11. ห้ามขายเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์ผ่าน ช่องทางออนไลน์	83.25 (169)	16.75 (34)	83.30 (399)	16.70 (80)	87.90 (1,983)	12.10 (273)	89.29 (767)	10.71 (92)	78.37 (163)	21.63 (45)
12. ห้ามขายเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา)	88.18 (179)	11.82 (24)	87.90 (421)	12.10 (58)	93.22 (2,103)	6.78 (153)	94.41 (811)	5.59 (48)	92.79 (193)	7.21 (15)

จากตารางที่ 3 พบว่า

ช่วงอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จาก 12 ประเด็น พบว่า ประเด็นที่มีความรู้มากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) ร้อยละ 93.10 รองลงมา ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ร้อยละ 91.13 และประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) ร้อยละ 88.18 ตามลำดับ

และมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ น้อยที่สุด ร้อยละ 32.02

ช่วงอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จาก 12 ประเด็น พบว่า ประเด็นที่มีความรู้มากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) ร้อยละ 90.19 รองลงมา ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ร้อยละ 89.14 และประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) ร้อยละ 87.90 ตามลำดับ และมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ น้อยที่สุด ร้อยละ 32.15

ช่วงอายุ 25 - 44 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จาก 12 ประเด็น พบว่า ประเด็นที่มีความรู้มากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) ร้อยละ 93.22 รองลงมา ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) ร้อยละ 90.82 และประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ ร้อยละ 89.45 ตามลำดับ และมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ น้อยที่สุด ร้อยละ 30.76

ช่วงอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จาก 12 ประเด็น พบว่า ประเด็นที่มีความรู้มากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) ร้อยละ 94.41 รองลงมา ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) ร้อยละ 91.04 และประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ ร้อยละ 91.04 ตามลำดับ และมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ น้อยที่สุด ร้อยละ 34.11

ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จาก 12 ประเด็น พบว่า ประเด็นที่มีความรู้มากที่สุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) ร้อยละ 92.79 รองลงมา ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ ร้อยละ 85.10 และประเด็นห้ามโฆษณาเครื่องตี้มทุกกรณี ร้อยละ 82.69 ตามลำดับ และมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ น้อยที่สุด ร้อยละ 29.81

4.2 การทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย

ผลการทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย จากข้อมูลผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ

ประเด็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F-Ratio	P-value
ห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง)	ระหว่างกลุ่ม	1.967	4	0.492	5.699	0.000*
	ภายในกลุ่ม	345.215	4000	0.086		
	รวม	347.182	4004			
ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก	ระหว่างกลุ่ม	2.206	4	0.552	5.068	0.000*
	ภายในกลุ่ม	435.372	4000	0.109		
	รวม	437.578	4004			
ไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้	ระหว่างกลุ่ม	6.629	4	1.657	7.574	0.000*
	ภายในกลุ่ม	875.227	4000	0.219		
	รวม	881.856	4004			
ห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ	ระหว่างกลุ่ม	1.697	4	0.424	4.309	0.002*
	ภายในกลุ่ม	393.858	4000	0.098		
	รวม	395.556	4004			
ไม่สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้	ระหว่างกลุ่ม	0.783	4	0.196	0.904	0.461
	ภายในกลุ่ม	865.763	4000	0.216		
	รวม	866.546	4004			
สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น.	ระหว่างกลุ่ม	4.798	4	1.200	5.147	0.000*
	ภายในกลุ่ม	932.143	4000	0.233		
	รวม	936.941	4004			
ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม	ระหว่างกลุ่ม	1.673	4	0.418	2.986	0.018*
	ภายในกลุ่ม	560.226	4000	0.140		
	รวม	561.899	4004			
ไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้	ระหว่างกลุ่ม	2.981	4	0.745	3.172	0.013*
	ภายในกลุ่ม	939.899	4000	0.235		
	รวม	942.880	4004			

ตารางที่ 4 แสดงการทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ (ต่อ)

ประเด็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F-Ratio	P-value
ห้ามโฆษณาเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ทุกกรณี	ระหว่างกลุ่ม	1.009	4	0.252	1.791	0.128
	ภายในกลุ่ม	563.535	4000	0.141		
	รวม	564.544	4004			
ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	1.171	4	0.293	2.526	0.039*
	ภายในกลุ่ม	463.826	4000	0.116		
	รวม	464.998	4004			
ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์	ระหว่างกลุ่ม	3.122	4	0.781	6.903	0.000*
	ภายในกลุ่ม	452.319	4000	0.113		
	รวม	455.442	4004			
ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา)	ระหว่างกลุ่ม	1.827	4	0.457	6.669	0.000*
	ภายในกลุ่ม	273.999	4000	0.068		
	รวม	275.827	4004			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) พบว่า ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของกลุ่มตัวอย่าง มีค่า P-value น้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 แตกต่างกัน จำนวน 10 ประเด็น จากทั้งหมด 12 ประเด็น ได้แก่

- ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง)
- ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก
- ประเด็นไม่สามารถตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้
- ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ
- ประเด็นสามารถขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น.
- ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม
- ประเด็นไม่สามารถตี้มเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้
- ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้
- ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์
- ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา)

4.3 การเปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย

ผลการเปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทย จากข้อมูลผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 ดังตารางที่ 5 - 14

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง)

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม							
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.93	1.90	1.91	1.91	1.81
ห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่ม	15 - 19 ปี	1.93	-	- 0.029	- 0.023	- 0.021	- 0.119
แอลกอฮอล์ในลักษณะเป็น				(0.236)	(0.290)	(0.367)	(0.000*)
ตัวอย่าง (ขนาดทดลอง)	20 - 24 ปี	1.90	-	-	0.006	0.008	- 0.089
					(0.667)	(0.613)	(0.000*)
	25 - 44 ปี	1.91	-	-	-	0.002	- 0.096
						(0.857)	(0.000*)
	45 - 59 ปี	1.91	-	-	-	-	- 0.098
							(0.000*)
	60 ปีขึ้นไป	1.81	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) แตกต่างกับทุกกลุ่มอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.91	1.90	1.87	1.90	1.80
ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วย หอพัก	15 - 19 ปี	1.91	-	- 0.020 (0.472)	- 0.046 (0.059)	- 0.011 (0.657)	- 0.108 (0.001*)
	20 - 24 ปี	1.90	-	-	- 0.026 (0.121)	0.008 (0.654)	- 0.089 (0.001*)
	25 - 44 ปี	1.87	-	-	-	0.034 (0.010*)	- 0.063 (0.009*)
	45 - 59 ปี	1.90	-	-	-	-	- 0.097 (0.000*)
	60 ปีขึ้นไป	1.80	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25 - 44 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี และอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก แตกต่างจากอายุ 15 - 19 ปี อายุ 20 - 24 ปี และอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551			1.64	1.60	1.67	1.72	1.60
		\bar{X}					
ไม่สามารถดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้	15 - 19 ปี	1.64	-	- 0.048 (0.218)	0.034 (0.325)	0.079 (0.031*)	- 0.054 (0.242)
	20 - 24 ปี	1.60	-	-	0.082 (0.000*)	0.127 (0.000*)	- 0.006 (0.883)
	25 - 44 ปี	1.67	-	-	-	- 0.045 (0.016*)	0.088 (0.010*)
	45 - 59 ปี	1.72	-	-	-	-	0.133 (0.000*)
	60 ปีขึ้นไป	1.60	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 7 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้ แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้ แตกต่างจากอายุ 25 - 44 ปี และ อายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25 - 44 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้ แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี และอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปืมน้ำมันได้ แตกต่างจากอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.88	1.85	1.90	1.91	1.85
ห้ามแสดงชื่อหรือ เครื่องหมายของเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์อันเป็นการ อวดอ้างสรรพคุณ หรือชักจูงใจ	15 - 19 ปี	1.88	-	- 0.031 (0.233)	0.018 (0.443)	0.034 (0.171)	- 0.026 (0.403)
	20 - 24 ปี	1.85	-	-	0.049 (0.002*)	0.065 (0.000*)	0.005 (0.834)
	25 - 44 ปี	1.90	-	-	-	0.016 (0.208)	- 0.044 (0.056)
	45 - 59 ปี	1.91	-	-	-	-	- 0.059 (0.014*)
	60 ปีขึ้นไป	1.85	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 8 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ แตกต่างจากอายุ 25 - 44 ปี และ อายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 45 - 59 ปี ไป มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ แตกต่างจากอายุ 60 ปีขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น.

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.42	1.34	1.40	1.42	1.42
สามารถขายเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น.	15 - 19 ปี	1.42	-	- 0.090 (0.025*)	- 0.076 (0.031*)	- 0.006 (0.874)	- 0.005 (0.908)
	20 - 24 ปี	1.34	-	-	0.014 (0.559)	0.084 (0.002*)	0.085 (0.034*)
	25 - 44 ปี	1.40	-	-	-	0.070 (0.000*)	0.071 (0.043*)
	45 - 59 ปี	1.42	-	-	-	-	0.000 (0.989)
	60 ปีขึ้นไป	1.42	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 9 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. แตกต่างจากอายุ 20 - 24 ปี และอายุ 25 - 44 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี และอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25 - 44 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี และอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.85	1.81	1.83	1.86	1.77
ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม	15 - 19 ปี	1.85	-	- 0.038 (0.225)	- 0.025 (0.360)	0.008 (0.782)	- 0.078 (0.034*)
	20 - 24 ปี	1.81	-	-	0.013 (0.492)	0.046 (0.031*)	- 0.040 (0.196)
	25 - 44 ปี	1.83	-	-	-	0.033 (0.027*)	- 0.053 (0.050)
	45 - 59 ปี	1.86	-	-	-	-	- 0.086 (0.003*)
	60 ปีขึ้นไป	1.77	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 10 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม แตกต่างจากอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25 - 44 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม แตกต่างจากอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.63	1.60	1.62	1.66	1.57
ไม่สามารถดื่มเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะ ได้	15 - 19 ปี	1.63	-	- 0.052 (0.198)	- 0.014 (0.703)	0.033 (0.383)	- 0.058 (0.222)
	20 - 24 ปี	1.60	-	-	0.039 (0.112)	0.085 (0.002*)	- 0.006 (0.878)
	25 - 44 ปี	1.62	-	-	-	0.047 (0.017*)	- 0.045 (0.201)
	45 - 59 ปี	1.66	-	-	-	-	- 0.091 (0.015*)
	60 ปีขึ้นไป	1.57	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 11 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25 - 44 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ แตกต่างจากอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมีนเมาจนครองสติไม่ได้

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.87	1.85	1.87	1.87	1.79
ห้ามขายเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มี อาการมีนเมาจนครองสติ ไม่ได้	15 - 19 ปี	1.87	-	- 0.018 (0.527)	0.002 (0.944)	- 0.005 (0.862)	- 0.074 (0.028*)
	20 - 24 ปี	1.85	-	-	0.020 (0.248)	0.013 (0.489)	- 0.056 (0.049*)
	25 - 44 ปี	1.87	-	-	-	- 0.006 (0.640)	- 0.076 (0.002*)
	45 - 59 ปี	1.87	-	-	-	-	- 0.069 (0.009*)
	60 ปีขึ้นไป	1.79	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 12 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมีนเมาจนครองสติไม่ได้ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมีนเมาจนครองสติไม่ได้ แตกต่างกับทุกกลุ่มอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.83	1.83	1.88	1.90	1.78
ห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์	15 - 19 ปี	1.83	-	0.000 (0.987)	0.046 (0.059)	0.060 (0.021*)	- 0.049 (0.141)
	20 - 24 ปี	1.83	-	-	0.046 (0.007*)	0.060 (0.002*)	- 0.049 (0.077)
	25 - 44 ปี	1.88	-	-	-	0.014 (0.302)	- 0.095 (0.000*)
	45 - 59 ปี	1.90	-	-	-	-	- 0.109 (0.000*)
	60 ปีขึ้นไป	1.78	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 13 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ แตกต่างจากอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ แตกต่างจากอายุ 25 - 44 ปี และอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25 - 44 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ แตกต่างจากอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ แตกต่างจากอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 14 แสดงการเปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา)

ประเด็นเกี่ยวกับ	อายุ		15 - 19 ปี	20 - 24 ปี	25 - 44 ปี	45 - 59 ปี	60 ปีขึ้นไป
พระราชบัญญัติควบคุม เครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551		\bar{X}	1.88	1.88	1.93	1.94	1.92
ห้ามขายเครื่องตี้ม แอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วัน เข้าพรรษา วันออกพรรษา)	15 - 19 ปี	1.88	-	- 0.003 (0.896)	0.050 (0.009*)	0.062 (0.002*)	0.046 (0.074)
	20 - 24 ปี	1.88	-	-	0.053 (0.000*)	0.065 (0.000*)	0.049 (0.024*)
	25 - 44 ปี	1.93	-	-	-	0.012 (0.255)	- 0.004 (0.821)
	45 - 59 ปี	1.94	-	-	-	-	- 0.016 (0.422)
	60 ปีขึ้นไป	1.92	-	-	-	-	-

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 14 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายค่าของกลุ่มตัวอย่างระหว่างอายุกับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) แตกต่างจากอายุ 25 - 44 ปี และอายุ 45 - 59 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประเด็นห้ามขายเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) แตกต่างจากอายุ 25 - 44 ปี อายุ 45 - 59 ปี และอายุ 60 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ และเพื่อศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565 และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ IBM SPSS 20 และใช้ค่าทางสถิติ คือ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-way ANOVA) และการทดสอบหลังการวิเคราะห์ (Post Hoc Test) โดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparisons) โดยวิธี Least - Significant Different (LSD) ซึ่งเป็นสถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตารางพร้อมคำบรรยาย

ผู้วิจัยได้สรุปและนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

- 5.1 สรุปผล
- 5.2 อภิปรายผล
- 5.3 ข้อเสนอแนะ
- 5.4 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

5.1 สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา สรุปผลได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงอายุ 5 ช่วง พบว่า มีอายุระหว่าง 25 - 44 ปี มากที่สุด ร้อยละ 56.33 รองลงมา อายุระหว่าง 45 - 59 ปี ร้อยละ 21.45 อายุระหว่าง 20 - 24 ปี ร้อยละ 11.96 อายุ 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 5.19 และ อายุระหว่าง 15 - 19 ปี ร้อยละ 5.07

2. ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551

2.1 การรับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามช่วงอายุ พบว่า ช่วงอายุที่รับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มากที่สุด ได้แก่ ช่วงอายุ 25 - 44 ปี ร้อยละ 62.72 รองลงมา ช่วงอายุ 45 - 59 ปี ร้อยละ 58.32 ช่วงอายุ 20 - 24 ปี ร้อยละ 53.44 ช่วงอายุ 15 - 19 ปี ร้อยละ 45.81 และช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 44.71 ตามลำดับ

2.2 ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตีมแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 ประเด็น จำแนกตามช่วงอายุ 5 ช่วง พบว่า

ในช่วงอายุ 15 - 19 ปี และอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้เกี่ยวกับประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) (มาตรา 30) มากที่สุด (ร้อยละ 93.10 และ 90.19) ตามลำดับ และมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องตีมแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ (มาตรา 29) น้อยที่สุด (ร้อยละ 32.02 และ 32.15) ตามลำดับ

ในช่วงอายุ 25 - 44 ปี ,อายุ 45 - 59 ปี และอายุ 60 ปีขึ้นไป มีความรู้เกี่ยวกับ ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28) มากที่สุด (ร้อยละ 93.22 , 94.41 และ 92.79) ตามลำดับ และมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ (มาตรา 29) น้อยที่สุด (ร้อยละ 30.76 , 34.11 และ 29.81) ตามลำดับ

3. ผลการทดสอบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 จำนวน 12 ประเด็น จำแนกตามช่วงอายุ 5 ช่วง พบว่า

3.1 ช่วงอายุแตกต่างกัน มีความรู้ไม่แตกต่างกัน เพียง 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นไม่สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ (มาตรา 29) และประเด็นห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกกรณี (มาตรา 32)

3.2 ช่วงอายุแตกต่างกัน มีความรู้แตกต่างกัน ใน 10 ประเด็น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่

- ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาดทดลอง) (มาตรา 30)

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก (มาตรา 27)

- ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบิมน้ำมันได้ (มาตรา 27)

- ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ (มาตรา 32)

- ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น. (มาตรา 28)

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม (มาตรา 30)

- ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ (มาตรา 31)

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการเมามึนเมาจนครองสติไม่ได้ (มาตรา 29)

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ (มาตรา 30)

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28)

3.3 ประเด็นความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ที่แต่ละช่วงอายุมีความรู้น้อยเมื่อเทียบกับช่วงอายุอื่น ดังนี้

1. อายุ 15 - 19 ปี จำนวน 1 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28) ค่าเฉลี่ย 1.88 หรือคิดเป็นร้อยละ 94 ในขณะที่กลุ่มอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.94 คิดเป็นร้อยละ 97

2. อายุ 20 - 24 ปี จำนวน 4 ประเด็น ได้แก่

- ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อันเป็นการ
 อดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ (มาตรา 32) ค่าเฉลี่ย 1.85 หรือคิดเป็นร้อยละ 92.50 ในขณะที่กลุ่มอายุ
 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.91 คิดเป็นร้อยละ 95.50

- ประเด็นสามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในช่วงเวลา 11.00 - 14.00 น.
 (มาตรา 28) ค่าเฉลี่ย 1.34 หรือคิดเป็นร้อยละ 67 ในขณะที่กลุ่มอายุ 15 - 19 ปี อายุ 45 - 59 ปี และ อายุ 60 ปีขึ้นไป
 มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.42 คิดเป็นร้อยละ 71

- ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบิมน้ำมันได้ (มาตรา 27) ค่าเฉลี่ย
 1.60 หรือคิดเป็นร้อยละ 80 ในขณะที่กลุ่มอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.72 คิดเป็นร้อยละ 86

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา
 วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) (มาตรา 28) ค่าเฉลี่ย 1.88 หรือคิดเป็นร้อยละ 94 ในขณะที่
 กลุ่มอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.94 คิดเป็นร้อยละ 97

3. อายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 8 ประเด็น ได้แก่

- ประเด็นห้ามแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่าง (ขนาด
 ทดลอง) (มาตรา 30) ค่าเฉลี่ย 1.81 หรือคิดเป็นร้อยละ 90.50 ในขณะที่กลุ่มอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้มากที่สุด
 มีค่าเฉลี่ย 1.93 คิดเป็นร้อยละ 96.50

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในหอพัก ตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก
 (มาตรา 27) ค่าเฉลี่ย 1.80 หรือคิดเป็นร้อยละ 90 ในขณะที่กลุ่มอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้มากที่สุด
 มีค่าเฉลี่ย 1.91 คิดเป็นร้อยละ 95.50

- ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในบิมน้ำมันได้ (มาตรา 27)
 ค่าเฉลี่ย 1.60 หรือคิดเป็นร้อยละ 80 ในขณะที่กลุ่มอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.72
 คิดเป็นร้อยละ 86

- ประเด็นห้ามแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ อันเป็นการ
 อดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจ (มาตรา 32) ค่าเฉลี่ย 1.85 หรือคิดเป็นร้อยละ 92.50 ในขณะที่กลุ่มอายุ
 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.91 คิดเป็นร้อยละ 95.50

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยวิธีการลด แลก แจก แถม (มาตรา
 30) ค่าเฉลี่ย 1.77 หรือคิดเป็นร้อยละ 88.50 ในขณะที่กลุ่มอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.86
 คิดเป็นร้อยละ 93

- ประเด็นไม่สามารถดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสวนสาธารณะได้ (มาตรา 31)
 ค่าเฉลี่ย 1.57 หรือคิดเป็นร้อยละ 78.50 ในขณะที่กลุ่มอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.66
 คิดเป็นร้อยละ 83

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอาการมึนเมา
 จนครองสติไม่ได้ (มาตรา 29) ค่าเฉลี่ย 1.79 หรือคิดเป็นร้อยละ 89.50 ในขณะที่กลุ่มอายุ 15 - 19 ปี
 อายุ 25 - 44 ปี และอายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.87 คิดเป็นร้อยละ 93.50

- ประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ผ่านช่องทางออนไลน์ (มาตรา 30) ค่าเฉลี่ย 1.78 หรือคิดเป็นร้อยละ 89 ในขณะที่กลุ่ม อายุ 45 - 59 ปี มีความรู้มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.90 คิดเป็นร้อยละ 95

สำหรับอายุ 25 - 44 ปี และ อายุ 45 - 59 ปี เมื่อเทียบกับช่วงอายุอื่น มีการรับรู้ใน 10 ประเด็น โดยรวมดีกว่ากลุ่มอายุอื่น ร้อยละ 90 และ ร้อยละ 91 ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

จากการสรุปและการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่อง การศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ สามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ จำแนกตามช่วงอายุ 5 ช่วง พบว่า ประชากรไทยที่มีช่วงอายุที่ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 แตกต่างกัน

- สอดคล้องกับงานวิจัยของเอกรินทร์ จงเสรีเจริญ (2558) ศึกษาการรับรู้ของข้าราชการทหารต่อพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ. 2457 กรณีศึกษากองพันทหารราบในกองพลทหารราบที่ 9 จากผลการวิจัยพบว่า อายุที่แตกต่างกันมีการรับรู้พระราชบัญญัติกฏอัยการศึกฯ แตกต่างกัน

- สอดคล้องกับงานวิจัยของ อลอนกรณ์ คำด้วง (2562) ศึกษาการรับรู้ของสาธารณสุขชนตอกฎหมาย โดยได้มีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อการรับรู้กฎหมายที่ผ่านการพิจารณาจากสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พบว่า การที่ประชาชนจะมีความรับรู้ต่อกฎหมายหรือไม่นั้น เพศ อายุ และอาชีพของประชาชนก็มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และปัญหาอุปสรรคที่สำคัญของการไม่รับรู้กฎหมาย ได้แก่ การขาดความรู้และมองว่ากฎหมายไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง

- ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของณัชชา เจริญไชย (2562) ศึกษาการรับรู้ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 จากผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มี เพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ต่างกัน มีการรับรู้ต่อพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ไม่ต่างกัน

และตามแนวคิดเกี่ยวกับประชากรศาสตร์ของ ปรมะ สตะเวทิน (2540, อ้างอิงใน ชิตชนก ทองไทย, 2556) กล่าวว่า อายุ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความแตกต่างกันในด้านความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ทักษะ และพฤติกรรม และพรทิพย์ วรกิจโกคาทร (2529, อ้างอิงใน ชิตชนก ทองไทย, 2556) กล่าวว่า ลักษณะผู้รับสารที่วิเคราะห์ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ แต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป โดยความแตกต่างทางประชากรศาสตร์ จะมีอิทธิพลต่อการสื่อสาร เช่น ด้านอายุ การสอนผู้ที่มีอายุต่างกันให้เชื่อฟังหรือเปลี่ยนทัศนคติหรือเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นมีความยากง่ายต่างกัน ยิ่งมีอายุมากกว่าที่จะสอนให้เชื่อฟัง เปลี่ยนทัศนคติ และพฤติกรรมยิ่งยากขึ้น การชักจูงใจหรือโน้มน้าวจิตใจคน จะยากขึ้นตามอายุของคนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ อายุยังมีความสัมพันธ์กับข่าวสาร และสื่ออีกด้วย จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า อายุที่ต่างกันทำให้แต่ละบุคคลมีความรู้ ความเข้าใจ รวมถึงการรับรู้และประสบการณ์ที่แตกต่างกันด้วย ทั้งนี้การรับรู้ของแต่ละบุคคลยัง

เชื่อมโยงกับประสบการณ์และเกิดเป็นความรู้อันนำไปสู่การปฏิบัติ และจะเห็นได้ว่าอายุ 60 ปีขึ้นไปนั้นมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ในหมวด 4 การควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในประเด็นที่กล่าวมานั้นน้อยกว่าช่วงอายุอื่น อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของการสื่อสารและพฤติกรรมของอายุ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งอาจทำให้บุคคลเหล่านี้มีความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 น้อยกว่าเมื่อเทียบกับช่วงอายุอื่น ในขณะที่คนอายุน้อยสามารถเข้าถึงสื่อต่างๆ ได้ง่าย มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีต่างๆ และมีความสามารถในการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมได้เอง ถ้าหากมีความสนใจในเรื่องนั้นๆ รวมทั้งการเปิดรับกับสิ่งใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย

จากผลการศึกษาในครั้งนี้ ทำให้ทราบว่าอายุที่ต่างกันนั้น ทำให้มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 แตกต่างกัน ดังนั้น หน่วยงานสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปเป็นแนวทางในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์กฎหมาย เพื่อสร้างความรู้และการรับรู้ให้แก่ประชาชนได้ตรงและเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย และข้อกฎหมายใหม่ที่มีการแก้ไขที่จำเป็นต้องสร้างความรู้ให้กับประชาชน รวมถึงช่องทางในการสื่อสารความรู้ให้ประชาชน ซึ่งในยุคปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้แต่ละช่วงวัยมีการเข้าถึงข่าวสารที่แตกต่างกันไปด้วย

- ช่วงอายุ 15 - 19 ปี เมื่อแบ่งตามเจเนอเรชันจัดอยู่ใน Gen Z (คนที่เกิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป) เป็นกลุ่มวัยที่มีความเข้าใจในการใช้สื่อทุกรูปแบบ และเป็นวัยที่ถูกแวดล้อมไปด้วยเทคโนโลยี ดังนั้นจากการวิจัยพบว่า ช่วงอายุ 15 - 19 ปี มีความรู้น้อยในประเด็นห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันพระใหญ่ (วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา) จึงควรประชาสัมพันธ์ข้อกฎหมายในมาตรา 28 เกี่ยวกับวัน เวลา ที่ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ให้กับกลุ่มเป้าหมายนี้ โดยเน้นในรูปแบบออนไลน์เป็นหลัก และใช้คำพูดที่เข้าใจง่าย หรือผ่านสื่อที่เป็นตัวบุคคล เช่น เน็ตไอดอล ศิลปินดารา หรือบล็อกเกอร์ต่างๆ เพราะคนวัยนี้ชอบใช้ Social Media ทั้งในการติดต่อสื่อสารและการค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมในการเรียน

- ช่วงอายุ 20 - 24 ปี เมื่อแบ่งตามเจเนอเรชันจัดอยู่ใน Gen Y (คนที่เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2524 - 2543) เป็นกลุ่มวัยที่เติบโตมาพร้อมกับคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และเทคโนโลยีสารสนเทศ และกลุ่มวัยนี้ยังคงเป็นวัยที่มีการใช้โซเชียลคอนข้างสูง ดังนั้นจากการวิจัยพบว่า ช่วงอายุ 20 - 24 ปี มีความรู้น้อยจำนวน 4 ประเด็น จึงควรประชาสัมพันธ์ข้อกฎหมายในมาตรา 27 สถานที่ หรือบริเวณห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มาตรา 28 เกี่ยวกับวัน เวลา ที่ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และมาตรา 32 ห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นดื่ม โดยตรงหรือโดยอ้อม ให้กับกลุ่มเป้าหมายนี้ โดยรูปแบบออนไลน์ รวมทั้งการประชาสัมพันธ์ข้อกฎหมายผ่านช่องทางอื่นร่วมด้วย เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เพิ่มมากขึ้น

- ช่วงอายุ 25 - 44 ปี เมื่อแบ่งตามเจเนอเรชันจัดอยู่ใน Gen Y (คนที่เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2524 - 2543) และ Gen X (คนที่เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2508 - 2523) เป็นกลุ่มวัยที่อยู่ในยุคที่เติบโตมาพร้อมกับคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งมีการพัฒนาไอทีและรู้จักการใช้คอมพิวเตอร์ในการทำงาน ดังนั้นจากการวิจัยพบว่า ช่วงอายุ 25 - 44 ปี มีการรับรู้ใน 10 ประเด็น โดยรวมดีกว่ากลุ่มอายุอื่น แต่ก็ควรประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโทษของการฝ่าฝืนกฎหมาย เพื่อให้เกิดความตระหนักและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ได้อย่างถูกต้อง โดยใช้รูปแบบออนไลน์

เพราะกลุ่มนี้เป็นกลุ่มวัยทำงานและสามารถสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมเองได้ในเรื่องที่ตนสนใจหรือขาดความรู้ ทั้งนี้ยังสามารถใช้ช่องทางอื่นในการประชาสัมพันธ์กฎหมายร่วมด้วยเช่นกัน

- ช่วงอายุ 45 - 59 ปี เมื่อแบ่งตามเจเนอเรชันจัดอยู่ใน Gen X (คนที่เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2508 - 2523) เป็นกลุ่มวัยที่เริ่มมีการพัฒนาไอทีและพยายามเปิดรับกับสื่อออนไลน์มากขึ้น ดังนั้นจากการวิจัยพบว่า ช่วงอายุ 45 - 59 ปี มีการรับรู้ใน 10 ประเด็น โดยรวมดีกว่ากลุ่มอายุอื่น แต่ก็ควรประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโทษของการฝ่าฝืนกฎหมาย เพื่อให้เกิดความตระหนักและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ได้อย่างถูกต้อง โดยใช้รูปแบบออนไลน์ร่วมกับช่องทางอื่น เช่น โทททัศน์ วิทยุ แผ่นพับ โปสเตอร์ เป็นต้น

- ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป เมื่อแบ่งตามเจเนอเรชันจัดอยู่ใน Baby Boomer (คนที่เกิดในช่วงปี พ.ศ. 2489 - 2507) เป็นกลุ่มวัยที่อยู่ในยุคที่การพัฒนาเทคโนโลยียังไม่ทันสมัยมาก มักจะติดตามข่าวสารทางโทรทัศน์มากกว่าสื่อออนไลน์ นิยมการพูดคุยมากกว่าการใช้สื่อออนไลน์ที่เข้าใจยาก ดังนั้นจากการวิจัยพบว่า ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป มีความรู้น้อยจำนวน 8 ประเด็น จึงควรประชาสัมพันธ์ข้อกำหนดในมาตรา 27 สถานที่ หรือบริเวณห้ามขาย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มาตรา 29 ห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ และบุคคลที่มีอาการเมามจนครองสติไม่ได้ มาตรา 30 วิธีการหรือลักษณะการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ผิดกฎหมาย มาตรา 31 สถานที่ห้ามดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และมาตรา 32 ห้ามโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแสดงชื่อหรือเครื่องหมายของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อันเป็นการอวดอ้างสรรพคุณหรือชักจูงใจให้ผู้อื่นดื่ม โดยตรงหรือโดยอ้อม ให้กับกลุ่มเป้าหมายนี้โดยผ่านช่องทาง เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หรือการใช้วิทยุกระจายเสียงตามหมู่บ้าน แผ่นพับ ใบปลิว โปสเตอร์ สติกเกอร์ เป็นต้น

ดังนั้น การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 หน่วยงานต้องทราบ กลุ่มเป้าหมาย ช่องทางและวิธีการในการประชาสัมพันธ์ให้เหมาะสมกับแต่ละช่วงวัย เพื่อให้ประชาชนมีความรู้และเข้าใจกฎหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2. ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของประชากรไทยในแต่ละช่วงอายุ จำนวน 12 ประเด็น จำแนกตามช่วงอายุ 5 ช่วง พบว่า ทุกช่วงอายุมีความรู้เกี่ยวกับประเด็นไม่สามารถขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไปได้ (มาตรา 29) น้อยที่สุด

- สอดคล้องกับผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประจำปี พ.ศ. 2560 (2560) พบว่ามีการซื้อขายสุราให้กับเด็กและเยาวชนอายุต่ำกว่า 20 ปีบางครั้ง ร้อยละ 30.33

- สอดคล้องกับผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 (2563) พบว่าเคยพบเห็นการขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ร้อยละ 58.53

- สอดคล้องกับผลการสำรวจพฤติกรรมด้านสุขภาพของประชากร พ.ศ. 2564 ซึ่งสำรวจประเด็นพฤติกรรมการใช้รถจักรยานยนต์สกู๊ตเตอร์ ยังคงพบเห็นการฝ่าฝืนการขายเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ให้เด็ก/เยาวชน อายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 14.7

และจากรายงานผลการปราบปรามการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ พ.ศ. 2551 ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ปีงบประมาณ 2565 (พฤศจิกายน 2564 - กุมภาพันธ์ 2565) ยังคงพบว่ามีกรณีการกระทำความผิดโดยการจำหน่ายสุราแก่บุคคลอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ (มาตรา 29) อยู่ จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าประชาชนยังคงมีความเข้าใจสับสนในประเด็นการห้ามขายเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ พ.ศ. 2551 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเกิดความเข้าใจสับสนกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ตามมาตรา 4 ได้ให้นิยามความหมายของ “เด็ก” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส และตามมาตรา 45 ห้ามมิให้เด็กซื้อหรือเสพสุราหรือบุหรี่ หรือเข้าไปในสถานที่เฉพาะ เพื่อการจำหน่ายหรือเสพสุราหรือบุหรี่ ซึ่งตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ พ.ศ. 2551 ตามมาตรา 29 กำหนดให้ห้ามขายเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ทั้งนี้การรับรู้ข้อกฎหมายที่ไม่ถูกต้องอาจนำไปสู่การฝ่าฝืนกฎหมายได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ ควรมีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ พ.ศ. 2551 ให้ประชาชนรับทราบข้อมูลที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง อันจะนำไปสู่การปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

2. สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ สามารถนำผลจากการศึกษาในครั้งนี้ไปเป็นข้อมูลในการวางแผนและกำหนดช่องทาง รวมทั้งพัฒนารูปแบบวิธีการในการประชาสัมพันธ์ข้อกฎหมายให้ตรงและเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายในแต่ละช่วงอายุได้ เพื่อให้ประชาชนแต่ละช่วงอายุมีการรับรู้กฎหมายได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. กระทรวงสาธารณสุข ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กำหนดนโยบายแนวทางการเผยแพร่กฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ พ.ศ. 2551 เพื่อเป็นการสร้างการรับรู้ด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน และเน้นย้ำให้ประชาชนมีความเข้าใจในกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

2. กระทรวงสาธารณสุข ร่วมกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง มีการบูรณาการร่วมกันในการเผยแพร่กฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องตัดหญ้าสกู๊ตเตอร์ พ.ศ. 2551 และกฎหมายที่คล้ายคลึงกัน

5.4 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับช่องทาง ความต้องการ รวมถึงรูปแบบในการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 เพื่อนำไปประกอบการวางแผนการประชาสัมพันธ์กฎหมายให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายในแต่ละกลุ่มวัย
2. ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมว่าการมีความรู้ของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 มีผลต่อพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในแต่ละกลุ่มวัยหรือไม่
3. ควรศึกษาช่องทางในการรับรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 เพิ่มเติมเพื่อนำไปเป็นข้อมูลประกอบการวางแผนและกำหนดกิจกรรมในการดำเนินงานควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ต่อไป

บรรณานุกรม

- สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กรมควบคุมโรค.(2565). พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551. กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพัฒนาการบริหารธรรมนิติ จำกัด
- ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา.(2565).รายงานสถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในสังคมไทยประจำปี 2564. กรุงเทพฯ : บริษัท สหมิตรพัฒนาการพิมพ์ (1992)
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2564) การสำรวจพฤติกรรมด้านสุขภาพของประชากร พ.ศ. 2564 (The 2021 Health Behavior of Population Survey). กรุงเทพฯ : กองสถิติพยากรณ์,สำนักงานสถิติแห่งชาติ
- บริษัท ทีทีอาร์ รีเสิร์ช แอนด์ คอนซัลท์ จำกัด.(2558). ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประจำปี พ.ศ. 2558. บริษัท ทีทีอาร์ รีเสิร์ช แอนด์ คอนซัลท์ จำกัด
- บริษัท ทีทีอาร์ รีเสิร์ช แอนด์ คอนซัลท์ จำกัด.(2560). ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประจำปี พ.ศ. 2560. บริษัท ทีทีอาร์ รีเสิร์ช แอนด์ คอนซัลท์ จำกัด
- สวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.(2561). การสำรวจความคิดเห็นของประชาชนต่อพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ประจำปี 2561.สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กรมควบคุมโรค.
- ศูนย์สำรวจความคิดเห็นนิด้าโพล สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.(2563). ผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2563. สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กรมควบคุมโรค.
- ศูนย์สำรวจความคิดเห็นนิด้าโพล สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.(2565). รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเพื่อสนับสนุนการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ประจำปีงบประมาณ 2565. สำนักงานคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กรมควบคุมโรค.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2546).พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น
- วิชัย วงศ์ใหญ่.(2552). “ความรู้” สารานุกรมวิชาชีพรู. สืบค้นเมื่อ 24 ตุลาคม 2566, สืบค้นจาก http://www.curriculumandlearning.com/upload/Academicpapers/9_1435646603.%20%20ความรู้.pdf
- วิจารณ์ พานิช.(2548).การจัดการความรู้กับการบริหารราชการไทย.กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม
- สำนักงาน ก.พ.ร. และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.(2548).การจัดการความรู้จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ

พินิจ สมบูรณ์ และคณะ.(2561).การจัดการความรู้ด้วยกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ โดยใช้ปัญหาเป็นฐานสู่การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนด้วยโครงงานของครูผู้ช่วยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาจันทบุรี เขต 2.คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

ชนาธิป อ่อนหวาน.(2553).ความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อขายสินค้าที่มีฉลากคาร์บอนของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร.ปริญญาโท บธ.ม.(การตลาด).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชิดชนก ทองไทย.(2556).การรับรู้ และทัศนคติ ที่มีผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.สารนิพนธ์ บธ.ม (การจัดการ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ณัชชา เจริญไชย.(2562).การรับรู้ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครต่อพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภัสสรวรรณ เกตุแห่ง.(2564).การรับรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ของข้าราชการสังกัดกองรายได้ สำนักการคลัง กรุงเทพมหานคร.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อมรรัตน์ อริยะชัยประดิษฐ์ นิมหนู.(2563).ความรู้และการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเด็กของบุคลากรคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เอกรินทร์ จงศรีเจริญ.(2558).การรับรู้ของข้าราชการทหารต่อพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พ.ศ. 2457 กรณีศึกษา กองพันทหารราบในกองพลทหารราบที่ 9.วารสารสารสนเทศ, 14(2), 47-59.

อลนกรณ คำด้วง.(2562).การรับรู้ของสาธารณชนต่อกฎหมาย.สืบค้นเมื่อ 29 ตุลาคม 2566,สืบค้นจาก https://www.senate.go.th/view/1/article_detail/TH-TH

เทพภูวิศค์ เตชะสมบูรณ์ และคณะ.(2564).การศึกษาแนวความคิดการสร้างการรับรู้และการทำพินัยกรรมชีวิต (Living will). หลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูงการบริหารงานภาครัฐและกฎหมายมหาชน รุ่นที่ 20 สถาบันพระปกเกล้า

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข.(2564).โครงการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายในสถานที่จำหน่ายอาหารตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 : กรณีศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร.สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2566, สืบค้นจาก <https://laws.anamai.moph.go.th/th/cms-of-118/201496>